

20-9-2012 - 17-10-2012

**LOS ANGELES (CA) - HOLLYWOOD - CALICO - LAS VEGAS (NV) - HOOVER DAM -
SEDONA (AZ) - FORT VERDE - MONTEZUMA CASTLE - METEOR CRATER -
WINSLOW - PAINTED DESERT - CANYON DE CHELLY - KAYENTA -
MONUMENT VALLEY - GRAND CANYON - LAKE POWELL - BRYCE CANYON (UT) -
ZION - LAS VEGAS (NV) - DEATH VALLEY - LAKE TAHOE (CA) - COLOMA -
MARIPOSA - YOSEMITE - MONTEREY - SAN FRANCISCO**

Jur & Fenny

PEANUT FLIGHT

donderdag 20 september 2012 (dag 1)

Na een heerlijk nachtje in het Van der Valk A4 Schiphol hotel (wat een luxe!) checken we donderdagmorgen keurig op tijd in bij Delta Airlines voor onze vlucht naar Los Angeles met tussenstop in San Francisco. Tot onze verbazing vliegen we met een KLM toestel (KLM Asia / Air France Hong Kong (shared Delta Airlines)). Blijkbaar vrienden voor het leven! De KLM stewardessen dragen ter verhoging van deze feestvreugde over hun blauwe pakkie een Delta schortje en sjaaltje, maar de bediening is voortreffelijk: in de 11 uur dat we vliegen worden we getrakteerd op drankjes, knabbeltjes, 2 warme maaltijden en zelfs ijs! We hebben een kleine *seat-upgrade* gedaan en zitten nu gezellig met ons tweetjes in een *duo seat* (hoeven we tenminste niet over andere passagiers heen wanneer we naar het toilet moeten).

We vertrekken ruim een half uur later dan de geplande 9.50 uur, omdat de bemanning in de verkeerstoren zijn slaap waarschijnlijk nog niet uit heeft. Ook de eerste mededeling van de kapitein dat we een passagier met een ernstige pinda-allergie aan boord hebben en de rest van de passagiers daarom verzocht wordt geen pinda's tijdens de vlucht te consumeren, komt hard aan. Nou ja! daar gaat mijn lievelingsgerecht! Wat krijgt die man daar van? Huiduitslag, een dikke kop of de kriebels? Te gek voor woorden! Straks krijgen we nog pinda-vrije vluchten of komt er een aparte ruimte voor pinda-vreters! Gelukkig verrassen de stewardessen ons later met gerookte amandelen. Tadaa!

Aan boord is er mogelijkheid tot ontspanning genoeg. Via een uitgebreide afstandsbediening in de stoelleuning en het schermje achterop de stoel voor ons, kunnen we kiezen uit ruim 100 speelfilms, TV programma's, muziek en games. Geweldig, vervelen doen we ons zeker niet.

Afgezien van wat turbulentie (doen die piloten dat er om, dat dit altijd tijdens het eten is?) verloopt de vlucht voorspoedig, al kan de passagier vóór mij geen seconde zijn kop stil houden (dat heb ik weer!).

Via IJsland, Groenland (prachtig om vanuit de lucht te zien) en Canada krijgen we na 11 uur vliegen San Francisco in beeld, we zien de Richmond brug (met vlak daar bij de San Quentin gevangenis), de Golden Gate Bridge, de Bay Bridge, Angel Island, Alcatraz, enz. Een prachtig gezicht, mijn fototoestel maakt overuren. Voor mij is het al een beetje koek en ei ('*cook & egg*') om voor de 4e keer deze prachtige stad te zien liggen, Fenny kijkt zich uiteraard de ogen uit. Opvallend zijn de nieuwe uitbreidingsgebieden (droogleggingen en nieuwe 'Blauwe Stad'-achtige projecten).

De landing (om even voor 12 plaatselijke tijd) verloopt voorspoedig, maar het inchecken duurt weer veeeeel te lang. In lange rijen moet iedereen op zijn beurt wachten om middels vinger- en duimafdrukken, alsmede webcamfoto (zonder bril) te worden toegelaten tot de Verenigde Staten. De logistiek is echter fantastisch: onze koffers worden nadat we ze van de lopende band hebben gehaald, via *connected flights to Los Angeles* door getransporteerd en wij gaan lekker een hapje eten: Fenny neemt een lekker tomatensoepje en ik lik mijn vingers af bij *Spicy Buffalo Wings*. Nooit geweten dat die beesten vleugeltjes hadden! Maar lekker! tenminste als je van tabasco houdt! De gratis *re-fills* van de koffie doen ons ook goed.

Om 15.45 uur vertrekken we met een kleiner vliegtuig (2 rijen van 2) naar LA, waar we anderhalf uur later landen. Wat een enorm vliegveld (LAX International Airport) en maar een van de 14 die Los Angeles rijk is! Los Angeles telt ruim 4 miljoen inwoners, maar in de hele Los Angeles *metropolitan area* (inclusief de *counties* Los Angeles, San Bernardino, Riverside, Ventura en Orange) wonen bijna 13 miljoen mensen! Een *shuttle-bus* van Alamo Car Rentals brengt ons vervolgens naar hun bedrijf, waar we een prachtige *full size* auto mogen uitkiezen.

Het wordt een Chevrolet Impala met vrijwel geluidloze V6-motor (loopt ie al?). Automaat, *cruise control*, airco, alles er op en er aan, bij ons zouden ze zeggen: een grote bak, maar hier valt dat best wel heel erg mee.

Via internet had ik al een motel geboekt en wel op West Sunset Boulevard, vlakbij Hollywood. Onze TomTom verricht goed werk, want hij levert ons keurig af, al duurt het wel een uur voor we de 17 km naar het hotel overbrugd hebben, dit dankzij de hevige verkeersdrukke tijdens de spits. Na ingecheckt te hebben nemen we onze intrek in de zeeeeer ruime kamer met *super kingsize* bed, TV, magnetron, strijkplank, *hair dryer*, *frig* en *jacuzzi*! Ja, doe maar luxe! We doen nog wat inkopen in de tegenover gelegen *99ct supermarket* (echt alles voor \$ 0,99!), vullen de bak met ijsklontjes bij en genieten nog even van wat lekkere koude drankjes.

Zelfs op bed hebben we nog het idee in een vliegtuig te zitten, hetgeen resulteert in half slapen, dommelen en wakker zijn. Noemen ze dit nou een *jetlag*? Gelukkig weinig turbulentie!

GOODMORNING AMERICA!

vrijdag 21 september 2012 (dag 2)

We zijn er om half 6 al weer uit, de biologische klok heeft duidelijk een tik gehad. Geen probleem, we kleden ons aan en gaan op zoek naar een restaurantje om te ontbijten. De zon is ook net op en het is weer heerlijk weer (al weer). Ondanks het vroege uur is er bedrijvigheid genoeg. Veel winkels en restaurants zijn ook gewoon 24 uur open. Wat verderop op de boulevard vinden we een Denny's, een keten die over heel de Verenigde Staten filialen heeft en waar je voor weinig geld goed kunt eten. Zoals vrijwel overal in de States word je na binnenkomst naar je plaats gebracht, wij zitten in een *hood* (2 ruime banken tegenover elkaar, waar je heerlijk in wegzakt) gezellig tegenover elkaar. Fenny gaat voor *scrambled eggs* met verse spinazie, fruit en toast en ik ga voor mijn favoriete USA-ontbijt: pannenkoekjes, bacon, gebakken eieren, worstjes en *hashbrown* (geraspte, gebakken aardappelen (soort rösti)). Daarbij een grote kop koffie en dat alles voor zo'n \$ 7 p/p. De ober, zoals overal, uiterst beleefd en vriendelijk, komt 2 x de koffie bijvullen, zoals overal in de USA gratis!

Wat later stappen we in onze *car* en rijden naar Universal City, dat hier overigens vlakbij in Hollywood ligt. We zijn mooi op tijd: de Universal Studio's, annex pretpark openen om 10 uur de poorten, wij staan al voor half 10 in de rij. De entree is pittig (\$ 80 p/p), maar het stroomt al snel vol en we prijzen ons gelukkig in de eerste treintjes voor de Universal Tour te kunnen stappen (normaal sta je daarvoor een lange tijd in de rij). Het is een prachtige tour over het enorme terrein waar zoveel bekende films zijn geschoten en ook nu nog geschoten worden. Zo krijg je een indrukwekkende kijk achter de schermen van dit wereldberoemde filmbedrijf. We zien nagemaakte steden, western stadjes, filmsets, Hitchcoks Psycho huis, het dorp uit Jaws, de crash uit War of the Worlds, King Kong, The Mummy, enz. Na deze adembenemende rit, verkennen we de rest van het terrein.

Overall lopen 'figuren' uit bekende films rond. Zo komt Fenny nog op de foto met het monster van Frankenstein ('*Where are you from?*' - '*He's die wat vroagd?*'), Dracula, Jaws zelf, King Kong, kortom fans genoeg voor deze Drentse schone.

Om half 12 zijn we getuige van een unieke gebeurtenis: Een Boeing 747 vliegt met de spaceshuttle Endeavour op zijn rug begeleid door 2 kleinere NASA vliegtuigen over Universal City om te landen op een luchtmachtbasis bij LA. De Endeavour was eerder op de dag vertrokken uit Houston in Texas. Prachtige plaatjes geschoten.

Beneden vergapen we ons nog aan Jurassic Park, maar behoeden ons voor een Mummy- en Transformer Ride (soort achtbaan). Wel gaan we in de rij staan voor Waterworld en worden koel gehouden door frisse waternevel, die uit kleine slangetjes over ons heen geblazen wordt. Het is een prachtig spektakel met explosies, zinderende achtervolging op waterscooters en uiteindelijk een vliegtuig dat brandend in het water stort. Een groot gedeelte van het publiek is dan al kleddernat!

We aanschouwen daarna nog een Blues Brothers Show en gaan om een uur of half 5 weer naar de uitgang, moe van alle indrukken en eindelijk even los van de vele Chinezen. Het leek wel of half China met een Lotus spaarkaart een reisje Universal Studio's heeft gewonnen.

De namiddag file op de Highway 101 South zorgt weer voor wat oponthoud, maar uiteindelijk zijn we toch weer vrij snel terug in ons motel. Eindelijk even tijd om wat dingen aan het papier toe te vertrouwen om het thuisfront te verwittigen, hoewel iedereen daar natuurlijk al lang weer van de nachtrust geniet.

's Avonds lopen we naar een Mexicaans restaurant hier in de buurt (El Pollo Loco (De Gekke Kip) en genieten van *avocado/chicken tortillas*, pittige kippenpootjes en -borst, frites van *sweet potatoes* (zoete aardappelen (mmm lekker!)) en gebakken mais.

Terug in het hotel proberen we onze privé jacuzzi aan de praat te krijgen. Dat gaat wat moeizaam, maar Fenny maakt even roezie met de jacuzzi en uiteindelijk lukt het wonderwel. Een Wild Turkey whiskey '*on the rocks*' er bij en Mr. & Mrs. Bubbles nemen het er van.

See you later (alligator)!

BOB & JERRY

zaterdag 22 september 2012 (dag 3)

Hè, eindelijk eens weer een nachtje gewoon geslapen. We zijn beiden wat kucherig van de airco's overal, da's even wennen!

We laten ons eerdere plan om de Fender Custom Shop (gitaarfabriek) te bezoeken varen. De heren vonden het blijkbaar niet de moeite even te reageren op mijn mail, dus vind ik het niet de moeite om half LA door te crossen en hen met mijn bezoek te vereren.

We besluiten om het ontbijt weer bij Denny's te gebruiken, dat was goed bevallen. Tot onze verbazing is het er smoordruk en dat op de vroege zaterdagochtend! We zitten 10 minuten in de wacht, maar we hebben het er wel voor over. Het ontbijt is perfect. Wanneer ik af ga rekenen zegt de dame achter de kassa:

- 'Are you Bob?'

Ik: 'No, I'm Jerry!'

- 'You look like Bob!'

Ik: 'Well, I have a twin brother!'

Ze kijkt me triomfantelijk aan en zegt: '..... See?!'

Ik zou die Bob wel eens willen ontmoeten! Lelijk jong of knappe kerel? We lachen ons te barsten en lopen terug naar het hotel. Weer valt het ons op hoe ongelofelijk geruisloos het verkeer is. Waarschijnlijk dankzij het feit dat vrijwel alle auto's zijn uitgerust met V6- of V8-motoren. Geen herrie van brullende en knetterende herrieschoppers zoals bij ons. Al razen er honderd en auto's voorbij, het enige dat je hoort is'wooosshh'. Heerlijk. Zelfs midden in de stad zijn de wegen enorm breed, dus je bent wel even bezig met oversteken, het voetgangerslicht geeft echter ook de secondes aan dat het nog mogelijk is.

We doen nog even wat inkopen bij Food4Less, een enorme supermarkt met gigantisch veel keuze en prachtig fruit, groente en vlees, pakken daarna de auto en rijden de Sunset Boulevard af naar het westen, een dikke mijl. Op de hoek van Vine Street buigen we rechtsaf en bij de volgende brede kruising zitten we al op de Hollywood Boulevard, bekend als de *Walk Of Fame*. We parkeren in de grote parkeergarage aldaar en lopen vervolgens over het brede trottoir met de daarop vastgelegde namen van veel Hollywood sterren. Onderweg zie je allerlei namaak sterren, mensen verkleed als Superman, Jack Sparrow, Michael Jackson, Mickey Mouse, enz. Al of niet voor een dollar mag je met ze op de foto. Bij het bekende (Grauman's) Chinese Theatre, waar veel Hollywood films in première zijn gegaan, vind je ook de hand- en voetafdrukken van nog meer sterren. Heel bijzonder!

Bij het Hollywood & Highland Center met prachtig uitzicht op de beroemde Hollywood letters in de bergen kopen we een ijsje (of zoals ze hier zeggen: *frozen yogurt*). Nou, een ijsje!!!!!! Jemig! Wij 'zunegerds' willen natuurlijk niet al te duur doen, dus bestellen een medium ijsje in een wafelhoorn, 2 scoops per ijsje. Wij zijn natuurlijk onze bolletjes, formaat golfbal gewend, deze zijn van het formaat dikke tennisbal! Fenny heeft *vanilla/coffee*, ik heb *vanilla/cotton candy* (in de modekleur smurfenblauw) met als *topping*: kokos. Het is geen gezicht, zulke enorme joekel ijsjes, ik krijg de mijne dan ook niet op en zit ondertussen al gauw onder de lekplekken, maar Fenny is een doorbijter! Ze zullen de geschiedenis in gaan als Fen & Jerry ijsjes!

We pikken de *car* weer op, die, zoals nu pas opvalt, nog splinternieuw is met slechts 900 mijl op de teller, en rijden terug naar de Sunset Boulevard, die we in westelijke richting afrijden naar de kust. Dat is nog een flink eind, maar onderwijl doorkruis je Beverly Hills en Bel Air. We crossen even door deze super de luxe woonwijken, waar zoveel sterren een 'optrekje' hebben. De schitterende lanen met hoge palmen en kastelen van woningen zijn niet te beschrijven. 'What did we do wrong?', vragen we ons af.

Hier en daar zie je een bord met 'Star Maps' met een sjacheraar die een slaatje probeert te slaan uit een plattegrond waar de sterren wonen. Je mag overigens nergens in deze buurt stoppen met de auto en zeker geen foto's maken.

Uiteindelijk komen we uit op de Pacific Highway 1 en zien de Stille Oceaan liggen. We rijden langs de brede stranden van Santa Monica (Baywatch) en zien de bekende pier liggen met z'n aquarium, shops, pubs, restaurants, entertainers en de bekende, uit de 1920's stammende, *carousel*. Helaas kunnen we vanwege de zaterdagavonddrukke nergens een parkeerplek vinden, dus kunnen we de pier alleen vanuit de verte aanschouwen. Het lijkt hier op één groot mondain vakantieoord. We rijden terug naar de Sunset Boulevard en nemen even de lengte op van het begin tot aan ons motel. Het blijkt 20 mijl te zijn, oftewel 32 km.

Omdat de avond al is ingevallen, besluiten we maar weer naar onze favoriete Denny's te gaan en ons nog even te goed te doen aan een warme hap. Ditmaal een heerlijke diner maaltijd, al zal mijn diëtiste er de nodige vraagtekens bij zetten. Gelukkig zit niet zij tegenover mij, maar een andere liefvallige dame, die mij tijdens het verorberen van mijn *Caesar Salad* (best gezond toch!) gekscherend Bobbeltje Diksnoet noemt. Nou ja, waarschijnlijk liefkozend bedoeld, maar ik denk dat ze mijn tweelingbroer (Bob) bedoelt! We laten het toetje maar aan ons voorbijgaan en stappen daarna de auto weer in om naar het motel terug te gaan. U begrijpt het al: ik ben de BOB!!!!

GHOSTTOWN

zondag 23 september 2012 (dag 4)

We zijn mooi op tijd wakker en om half 8 rijden we al weg bij ons motel. Gelukkig is het op zondagmorgen niet zo druk in LA. Al gauw zitten we op de *freeway* (14-baans weg) die ons dwars door de gigantische stad voert. Via Pasadena, San Bernadino rijden we langs de San Gabriel Mountains naar het oosten. Het heeft ongeveer een uur gekost de stad te doorkruisen.

Langzaam aan gaat de *freeway* over in 12-baans, 10-baans en 8-baans en rijden we door de Mojave Desert richting Las Vegas, dat op zo'n 440 km van LA ligt. In Victorville houden we even halt voor een lekker ontbijt, bellen om zwager Herman met zijn 50-ste verjaardag te feliciteren en nog even verder brengen we een bezoek aan de Tanger Outlet, een enorm winkelcentrum *in the middle of nowhere* met zeer veel merkkleding (Hilfiger, Ralph Lauren, Guess, Calvin Klein, enz.) met hoge korting. We zijn net op tijd, want een kwartier later stoppen er al weer bussen vol Chinezen.

We rijden al vroeg langs Barstow, waar we een kamer besproken hebben in het Ramada hotel, om een bezoek te brengen aan Calico, dat hier even verderop in de heuvels ligt. De temperatuur is heerlijk (het is zo'n 33 graden) en er waait een lekker windje. Calico ontstond als plaatsje in 1881. In de glorie-dagen tussen 1881 en 1907 werd er voor \$ 86 miljoen zilver en \$ 45 miljoen borax uit de mijnen gehaald. Het werd een zgn. *boomtown*: in de kortst mogelijke tijd had de stad een bevolking van 1200 mensen met 22 *saloons*, een eigen China Town en een '*red light district*'. Er waren 500 mijnen. Toen de zilverprijzen echter drastisch daalden was bijna iedereen zo weer verdwenen en veranderde het stadje in een '*ghosttown*'. Dankzij Mr. Walter Knott is een groot deel van het plaatsje nog in zijn huidige vorm te bewonderen en kun je je een prachtige voorstelling maken hoe men destijds in zo'n Wild West stadje leefde. Je kunt er zelfs nog een mijn in en een ritje maken met het treintje. We brengen nog even een bezoek aan de Calico begraafplaats. Indrukwekkend! Gelukkig zijn we mooi voor de Chinezen aan!

Terug in Barstow nemen we onze intrek in het Ramada hotel, prachtig en ruim opgezet in een soort *hacienda* vorm, door hoge palmen omringd. Ook hier hebben we weer een schitterende kamer voor weinig geld (\$ 69), met alles er op en er aan, uiteraard met een groot *kingsize* bed (1.93 x 2.03). Inclusief ook een typisch Amerikaanse toilet, waar in tegenstelling tot de Europese in plaats van een laagstaand watertje er een flinke vijver in staat, hetgeen mij al enige malen een wat minder plezierige ervaring heeft opgeleverd. Ergens las ik een treffende omschrijving over dit man-onvriendelijke fenomeen: '*As a man you can't sit on the toilet without having your private parts hanging on the porcelain or in the water*'.

's Avonds maken we van het buffet bij de plaatselijke Chinees gebruik en daarna nog een ommetje. Vlakbij verbazen we ons over de enorme Santa Fé trein die door Barstow glijdt. Getrokken door 3 locomotieven en aangeduwd door een laatste, staan we met open ogen en mond te kijken naar de meer dan honderd wagons die voorbij trekken, er lijkt geen einde aan te komen.

Ook 's nachts horen we in de verte nog een paar keer een dergelijke trein. '*Woar gait dat hen, woar gait dat hen?*' zou onze dorpsgenoot en *ploatenboas* Henk Doedens wel zeggen.

In ons geval naar dromenland, trusten!

LOST IN VEGAS

maandag 24 september 2012 (dag 5)

Weer knap op tijd vertrekken we uit Barstow en gaan op weg naar Las Vegas. De weg blijft stijgen, al heb je het zelf niet zo zeer in de gaten, je ziet het echter aan de vrachtwagens op de speciale vluchtstrook en je voelt het in je oren. Zo nu en dan doemt een droog zoutmeer op en plots zien we in de verte de eerste casino's (Whiskey Pete, Primm's en Buffalo Bills) op de grens van Nevada, de staat waar in tegenstelling tot de meeste USA staten geen gokverbod is.

Bij Buffalo Bills (een groot resort/casino) nemen we even een lunchje en wat later zijn we al weer op weg naar de '*city of sin*', of wel Las Vegas (dat Spaans is voor: 'de weiden'). De enorme casino's doemen op. We rijden over de West Tropicana Avenue, waar we ons hotel opzoeken. We hebben van tevoren geboekt in The Orleans (www.orleanscasino.com). Dit vrij nieuwe hotel, opgezet in (inderdaad) New Orleans sferen, ligt een kleine mijl van de Strip, de bekendste straat in Las Vegas. Het heeft los van de vele *slotmachines* (gokkasten), poker-, roulette- en craptafels 1885 kamers, 14 restaurants en vele andere faciliteiten, waaronder 70 bowlingbanen, een zwembad, een theater en een Arena, waar naast concerten, ook boks-, ijshockey-, rodeo- en basketbalwedstrijden gespeeld worden. De arena biedt plaats aan 9000 personen.

We checken in en kiezen een kamer op de 4e verdieping (*5th floor*). We mochten ook wel op de 18e, maar dit vinden we al hoog genoeg. Het is een prachtige kamer met een super *kingsize* bed, bank, stoelen, bureau, airco, *flatscreen*, koffie- en thee faciliteiten, kluis, badkamer, enz. en heeeeel wat groter dan onze woonkamer thuis! We kijken uit op de Strip en zien in de verte Caesars Palace, Excalibur, Luxor en Mandalay Bay liggen.

Na het hotel verkend te hebben en zowaar \$ 20 aan prijzengeld aan een *one-arm-bandit* (gokkast) te hebben ontfutseld na een inleg van 1 enkel groen flapje, gaan we met de gratis shuttlebus naar de Strip om even een eerste indruk te krijgen. Fenny kijkt haar ogen uit. Haar vriendin Aaf had volkomen gelijk toen ze schreef: "*Ik schat dat vrouw Krijthe de heule dag met de gaper open lop!*"

We lopen langs de Strip (10-baans weg dwars door de stad) en gaan een aantal resorts binnen (Excalibur, opgezet als sprookjeskasteel (4000 kamers), MGM's (grootste hotel/casino ter wereld met 5000 kamers), Caesars Palace, opgezet als Romeins paleis, Bellagio, Paris, New York-New York. Het ene is nog groter dan het andere, je kunt je er geen voorstelling van maken wanneer je het niet gezien hebt. Alles is super de luxe, een en al marmer, gigantische beelden, lichtreclames, enz., enz. Elk casino heeft naast de gokfaciliteiten ook winkels en entertainment, zo treedt bij MGM David Copperfield op, bij de Flamingo Donny & Marie Osmond en bij Caesars Palace Rod Stewart. Wat ook opvalt is dat het overal superschoon is, je vindt echt geen papiertje, kauwgum of peuk op de grond. Op '*littering*' (afval weggooien) staan overigens in de USA zware boetes. Op de snelwegen zelfs tot \$ 2000.

Na bij Excalibur het avondbuffet gebruikt te hebben, brengt de shuttlebus ons terug naar het hotel. Fenny is volledig verdwaasd door alle indrukken: wanneer ze even ijsklontjes gaat 'tanken' op de verdieping blijft ze wel erg lang weg. Ik ga toch maar es op zoek. Gelukkig maar, ze was verdwaald, wist het kamernummer niet meer en had haar tasje met mobiel ook niet bij zich om me te bellen. Ze stond nog net niet te '*blèrren op gang*' (zoals ze zelf zei)! Lost in Vegas! ... en dat nog wel in het hotel! De *laiverd*! Gauw pitten (in het super *kingsize* bed), het was een vermoeiende dag.

Buiten en binnen gaat alles gewoon 24 uur door, maar wij gaan op 1 oor.

Voor de liefhebber nog wat wetenswaardigheden over Las Vegas:

Las Vegas is gesticht in 1905 en werd in 1911 officieel een stad. Het is vooral bekend vanwege zijn extravagante hotels en casino's. Las Vegas is te herkennen aan de vele neonverlichtingen en de skyline is al vanaf grote afstand herkenbaar vanuit de omliggende woestijn. Tegenwoordig is de stad de grootste stad van Nevada met een inwonertal van 583.000 in 2010 en een inwonertal voor de gehele agglomeratie van bijna twee miljoen. De stad mét omringende gemeenten zoals Henderson behoort tot de snelst groeiende steden in de Verenigde Staten.

Tot voor 1850 werd de plaats waar Las Vegas vandaag ligt, bewoond door de Indianenstam de Paiutes. Toen was het gebied niet meer dan een tussenstop voor handelaars en ontdekkingsreizigers op weg naar Californië. Het waren de Mormonen die vanaf de jaren 1850 de eerste structuren van de stad oprichtten. Ze bouwden er een fort, dat later tot een ranch werd uitgebouwd. Na verloop van tijd verlieten de Mormonen hun nederzetting en keerden terug naar Utah.

In 1905 werd het gebied dat vandaag downtown Las Vegas is, in 1200 percelen verdeeld en verkocht aan kolonisten en investeerders. Dat wordt als geboortjaar van de stad beschouwd, want van dan af werden hotels, huizen, scholen en een ziekenhuis in sneltrein vaart uit de grond gestampt. Dankzij het trein netwerk kende de stad een bloeiperiode met tal van reizigers die er op weg naar hun eindbestemming een tussenstop maakten.

In 1931 werd de Hoover Dam gebouwd, wat de tewerkstelling in de streek tijdelijk de hoogte in joeg. In datzelfde jaar werd in Nevada ook het gokken gelegaliseerd, dat al jaren heel populair was in de vele bars en pubs, en de wet op scheiding versoepeld. Dat eerste zorgde ervoor dat in 1941 het eerste casino van de stad het daglicht zag. Een nieuwe golf van investeerders vond hierop de weg naar de stad en grote casino's schoten als paddenstoelen uit de grond.

Ook Wereldoorlog II betekende een boost voor de economie van Las Vegas aangezien er een luchtmachtbasis opgericht werd. De tewerkstelling en inkomsten van de stad namen sterk toe. De verdere verbetering van het transportnetwerk maakte dat Las Vegas een van de populairste vakantiebestemmingen van het land werd.

Sinds jaren is de sky the limit wat de uitbreidingsmogelijkheden van de stad betreft. Het aantal hotels is in de voorbije twee decennia alleen maar toegenomen. 19 van de 20 grootste hotels ter wereld zijn in deze stad terug te vinden. Las Vegas heeft een jaarlijks bezoekersaantal van meer dan 33 miljoen en de jaarlijkse inkomsten liggen op meer dan \$ 5 miljard. Hoewel gokken ondertussen in alle staten van Amerika is toegelaten en Atlantic City op dat vlak als concurrent van Las Vegas kan worden beschouwd, lijkt de stad hier op geen enkel vlak onder te lijden, integendeel, de populariteit is nog steeds stijgende.

Las Vegas is dan ook een stad waar alles mogelijk is. Het aanbod is duizelingwekkend en men lijkt er elke keer weer in te slagen de grenzen van het mogelijke te verleggen. Je kunt het namelijk zo gek niet bedenken, of ergens in Las Vegas bestaat het. Enkele feiten op een rijtje:

1905 Op 15 mei 1905 wordt de stad Las Vegas opgericht.

1926 Eerste commerciële vlucht, Western Airlines.

1931 De bouw van de Hoover Dam zorgt ervoor dat het bewonersaantal van de stad omhoog schiet.

1935 De Hoover Dam is eindelijk klaar.

1940 De bevolking van Clark County groeit naar 16.414 (Las Vegas - 8422).

1941 'The Mother of The Strip' El Rancho Vegas opent haar deuren. Het El Cortez Hotel opent in het

centrum van Las Vegas. 19 jaar later wordt El Rancho volledig verwoest door een brand.

1942 Last Frontier Hotel opent zijn deuren (later genaamd New Frontier en Frontier).

1946 De beruchte Bugsy Siegel opent het bekende Flamingo Hotel.

1950 Clark County bevolking 48.289. (Las Vegas - 24.624.)
1960 Clark County bevolking 12.7016. (Las Vegas - 64.405) 1966 Howard Hughes komt tot leven in The Desert Inn.
1969 Elvis opent het Las Vegas Hilton.
1970 Clark County bevolking 273.288. (Las Vegas - 125.787.)
1976 Ceasars Palace opent zij deuren.
1980 Clark County bevolking bereikt de 463.087 inwoners (Las Vegas - 164.674)
1989 The Mirage opent op 22 november met 3.039 kamers.
1990 Clark County bevolking nu 741.459 (Las Vegas - 258.295.) Het Excalibur resort opent 19 juni met 4.032 kamers.
1993 Treasure Island Hotel opent op 27 oktober met 2.900 kamers. MGM Grand Hotel en Theme Park opent 18 december, met 5.005 kamers tot op heden de grootste hotel en casino ter wereld!
1994 Buffalo Bill in Primm en Boulder Station Casino worden geopend. De plannen voor de bouw van New York - New York Hotel Casino op het kruispunt van de Strip en Tropicana Avenue wordt aangekondigd door MGM Grand en Primadonna Resorts. Downtown Fremont Street is permanent gesloten voor auto - verkeer op 7 september. Vier luchtbruggen worden gebouwd op het kruispunt van Tropicana Boulevard en de Las Vegas Strip.
1995 Het eerste Hard Rock Hotel opent haar deuren op 10 maart. De bouw van een monorail ter waarde van \$25 miljoen is van start gegaan tussen The MGM Grand en het Bally's Hotel op 14 juli. ITT Corp koopt Caesars World Inc voor \$ 1,7 miljard, met inbegrip van Caesars Palace op de Las Vegas Strip. De bouw begint van Steve Wynn's \$ 1,7 miljard kostende Bellagio, gelegen op het kruispunt van Flamingo Road en de Las Vegas Strip. Circus Circus Enterprises koopt de Hacienda en de omliggende 100 hectare. Het gezicht van het centrum van Las Vegas veranderd voor altijd met de opening van de Fremont Street Experience. Las Vegas ontvangt 29 miljoen bezoekers per jaar.
1996 Er wordt \$13 miljoen uitgegeven om de strip te verfraaien. Bloemen, planten en kunstwerken worden aangekocht. Siegfried en Roy vierden hun 15.000e Las Vegas optreden. Stratosphere Tower, de hoogste observatietoren ten westen van de Mississippi rivier, opent op 30 april. Hilton Hotels Corp. neemt Bally's Entertainment Corp. over voor \$ 3 miljard. Monte Carlo resort en casino opent zijn deuren. The Sands Hotel, wordt na 44 jaar op 30 juni gesloten. 29,6 miljoen mensen bezoeken Las Vegas. Kansspelen bruto inkomsten komen dat jaar op \$ 7,45 miljard.
1997 New York - New York Hotel Casino opent op de Las Vegas Strip op 3 januari. De eerste dagen wordt het resort al door 100.000 mensen per dag bezocht. Op de grond van het Sands hotel begint de bouw van het luxe Venetian hotel met de bekende Venetiaanse grachten en gondels. De eerste non - stop commerciële vlucht vanuit Frankfurt International Airport in Duitsland landt op 7 mei. Caesars Palace opent 35 nieuwe winkels, winkels en restaurants (Forum Shops).
1998 Bellagio, één van de duurste hotels ter wereld (\$ 1,7 miljard) opent op 15 oktober. Een 66 - jarige wint in Las Vegas een totaal van \$ 27,58 miljoen op de Megabucks jackpot in het Palace Hotel. Jaarlijks bruto inkomsten Las Vegas \$ 8,1 miljard. Jaarlijks aantal bezoekers van Las Vegas in totaal 30,6 miljoen.
1999 Mandalay Bay Resort opent 2 maart met 3.300 kamers. Het Paris Las Vegas Casino Resort opent op 1 september.

ADEMBENEMEND LAS VEGAS

dinsdag 25 september 2012 (dag 6)

Fenny is voor het eerst in de USA en houdt ook een eigen dagboek bij. Daarom dit keer h  r indruk van Las Vegas:

Vandaag zijn we met de auto naar de Strip van Las Vegas gereden. Heel stoer en relaxt stuurt Jur over de 14-baans weg door de stad alsof hij er al jaren woont. De auto parkeren we achter de Luxor in een grote parkeergarage, waar je gratis kunt parkeren. Vanaf daar nemen we de benenwagen om alles nog eens goed te bekijken.

Over de Strip zijn loopbruggen gebouwd en dat is heel prettig voor zowel de voetganger als de automobilist. Op deze bruggen heb je een mooi uitzicht over het geheel. Een prachtig schouwspel, met onder je al die auto's die je normaal gesproken niet vaak ziet, zoals grote Hummers, hele lange Limousines, Mustangs, SUVs, grote Cadillacs, Chevrolets, enz., enz. Over het algemeen zien de auto's er hier vrij nieuw uit, oude 'barrels' hebben we nauwelijks zien rijden, evenmin als kleine auto's.

Overdag ziet Las Vegas er weer heel anders uit dan in de avond, wanneer alle verlichting brandt. Ook nu sta ik helemaal versteld van alle pracht en praal en hoe groot alles is. Het klopt dus wel wat men zegt over Amerika: alles is er groot-groter-grootst... en adembenemend!!

Opvallend is dat alles super netjes en schoon is. Overal glimt en blinkt het en dan te bedenken dat er duizenden mensen rondlopen. Dit zegt niet alleen iets over de stadsreiniging, maar ook over de mentaliteit van de mensen zelf. Nergens zie je uitgespuugde kauwgom, peuken of andere rommel op straat (zoals bij ons).

Er is veel moois te zien en je wilt overal wel een foto van maken. Keer op keer heb je wel een 'wow'-moment en heb je echt even tijd nodig om alles goed te verwerken en in je op te kunnen nemen. Overal kun je vrij naar binnen lopen, of het nu een winkel is of een groot casino/resort. Waar ik me ook echt over verbaas, zijn de honderden gokmachines met al hun flinkerende lampen en al die mensen die daar achter zitten. En er zijn hier nog al wat casino's!

Ondertussen hebben we wel een kurkdroge keel, dus besluiten we om maar even wat te gaan drinken. In de shop van Coca Cola trakteren we ons zelf op een lekker koud glas ... cola. We bestellen maar een *small* exemplaar, want die is (in onze ogen) al *large* zat. Wat ze er al niet verkopen met reclame van Coca Cola, je kunt het zo gek niet bedenken! Van glazen tot lampen en wat al niet meer, zelfs een ijsbeer! We kijken er een tijdje rond en gaan daarna nog even naar boven met de buitenlift, die de vorm heeft van een Coca Cola fles.

Al snel vervolgen we weer onze weg, want we willen graag zoveel mogelijk zien. Opvallend is dat bijna alle mensen in vrijetijdskleding rondlopen, veelal in korte broek en vaak op sportschoenen. Ook de oudere Amerikaan loopt er zo bij!

Op de loopbruggen zie je regelmatig mensen die (*ice-cold*) water te verkopen en muzikanten die al zingend en spelend wat dollars proberen (bij) te verdienen. Maar ook zie je mensen die bedelen om geld (wel roken en drinken, maar geen geld voor de huur!). Irritant zijn met name de Mexicanen die op verschillende straathoeken op een dwingende manier hun seksplaatjes proberen te slijten, in de hoop je te paaien voor een avontuurtje in een seksclub (... dacht 't niet!!!).

We sjouwen wat af en onze magen beginnen toch wel te knorren, dus tijd voor een hapje. Het is inmiddels al weer half 6 en het begint al te schemeren. De tijd vliegt voorbij als je zoveel te zien hebt. Gelukkig treffen ook Denny op de Strip, dus niet alleen even tijd om de inwendige mens te versterken, maar ook om even uit te rusten (pffffff bepaald niet overbodig!).

Na ons buikje vol te hebben gegeten, vervolgen we onze weg. Bij het Bellagio treffen we het: de 'dansende' fontein, begeleid door prachtige muziek, beginnen met hun spektakel. Wat een schitterend, kleurrijk schouwspel en wat spuiten de fontein hoog! En dan het daverende geluid dat je er bij hoort, indrukwekkend!!
Daarna lopen we moe, maar voldaan (en tot de *'kneien tou versleetn'*) terug naar de auto. Ergens in de verte horen we Elvis Presley Viva Las Vegas zingen, zeer gaaf en wel heel toepasselijk.

Fenny

BULLIE EN BOLLIE IN VEGAS

woensdag 26 september 2012 (dag 7)

De tijd vliegt voorbij in deze gekke, sprookjesachtige, ongelofelijke, rinkelende, bizarre, adembenemende, groteske, kortom niet te beschrijven stad. Vandaag maar even een tandje lager, want zoals Fenny al zei: *'We waren tot de knèien tou versleten'* van de lange wandeling gisteren. Ook hier in het hotel hebben ze een buffetrestaurant en wel met de volgende opties:

Bountiful breakfast buffet (\$ 7,99), *Deluxe lunch buffet* (\$ 8,99) en *Spectacular dinner buffet* (\$ 13,99), alles bij elkaar \$ 30,97. Met een *All-you-can-eat ALL DAY LONG* pas van \$ 24 mag je je echter ongans eten bij zowel ontbijt, lunch als diner, inclusief alle drankjes. Een koopje, net wat voor Fenny en mij! De eetmogelijkheden zijn absurd: je kunt kiezen uit: *Barbecue, Seafood, Mongolian, Chinese, USA, Mexican* en *Italian*, maar je hoeft niet te kiezen, je kunt ook van alles wat nemen! Daarnaast is er natuurlijk een brood bar, een salade bar, een gebak- en ijs bar (ook apart zonder suiker!) en een fruit- en zuivel bar. De bediening komt om de haverklap met koffie en drankjes langs. Wat een weelde! We laten het ons smaken (sssst.... niet aan m'n diëtiste verklappen!)

Na ontbijt en lunch rollen we onze Chevy binnen en rijden naar de Stratosphere, met een hoogte van ruim 300 m het hoogste gebouw ten westen van de Mississippi. Met de snelste lift ter wereld (3 verdiepingen per seconde) worden we omhoog 'geschoten'. Bovenin heb je een prachtig gezicht op Las Vegas en merk je pas hoe enorm groot de stad is. Het uitzicht is echt fenomenaal (zie foto's). Helemaal bovenin, op het buitenplatform zijn nog een aantal ijzingwekkende attracties, zoals *Sky Jump* (bungy jumpen naar beneden), *X Scream Ride*, *Insanity Ride* en *Thrill Ride*. Daar wagen wij ons uiteraard niet aan!

Wat later rijden we nog eenmaal uitgebreid in onze eigen limousine over de Las Vegas Boulevard, genietend van het uitzicht op de vele resorts en keren terug naar het hotel, waar het ons opvalt dat er opeens zoveel van die bodybuild mannekes rondlopen met bijpassende dames, die een kapitaal aan een siliconenvoorgevel hebben uitgegeven. Niet één Jerommeke, maar honderden! Al gauw blijkt waarom: een soort Kleerkast Conferentie met als hoogtepunt de Mr. en Mrs. Olympia verkiezing vindt komend weekend plaats in de Orleans Arena en van heinde en ver stromen de deelnemers binnen. Tjonge wat een figuren!

Na een heerlijk diner en een snel bezoek aan de plee (we knappen zo wat uit onze voegen), rollen we de roltrap op naar boven om toch even iets sportiefs te doen en wel 2 potjes bowlen op baan 19 van de 70. Toch even wat anders dan de Waterburcht! (sorry Lammert). Met scores van 181 en 131 hoeven we ons zeker niet te schamen en onze spijsvertering komt weer goed op gang... rennen!!!

Gauw naar de kamer om even later te genieten van alle leuke reacties die via internet binnen zijn gekomen op onze belevenissen. Daarna koffers inpakken en het nest in. Nog 1x genieten van ons super *kingsize* bed. Als een blok vallen Mr. & Mrs. Olympia vervolgens in slaap, al zijn onze bollingen natuurlijk niet te vergelijken met die van de echte kandidaten. Bij ons zitten ze ook nog eens op een andere plek, maar in onze dromen gaan we er met de hoofdprijs vandoor! Haha!

GET YOUR KICKS ON ROUTE 66

donderdag 27 september 2012 (dag 8)

Vanmorgen nog even een lekker ontbijtje in The Orleans en daarna checken we uit. De dame achter de balie vraagt nog even voor de zekerheid of ik ècht niet mee wil doen aan de Mr. Olympia verkiezing, maar om de anderen ook een kans te geven, zie ik daar toch maar van af. Genoeg Jerommekes ook zònder Jurrommeke! En ach, om met André v. B. te spreken: *'Jarenlang zwaar getraind om een superman-achtig lichaam te krijgen en nu zakken opeens alle spierbundels af naar één punt (zo rond de navel)'*.

Daarna vertrekken we uit Las Vegas en rijden via Henderson en Boulder City naar Lake Mead, het gigantische, 180 km lange stuwmeer waar de Colorado rivier in uitmondt. Het meer (opp. 640 km²) is het grootste kunstmatige meer van het westelijk halfrond en het water wordt gebruikt voor irrigatie en als drinkwatervoorziening van Zuid-Californië.

We rijden naar de Hoover Dam, waar we natuurlijk even willen gaan kijken. We pakken de afslag en volgen de oude (toeristische) weg. In november 2010 is namelijk de nieuwe boogbrug 500 m ten zuiden van de Hoover Dam gereed gekomen als een soort bypass voor het verkeer (zie hieronder voor de uitgebreide informatie), waardoor het meeste verkeer niet meer over de dam zelf komt. We parkeren de auto en lopen even later over de gigantische dam die in 1935 in werking werd genomen. Het is machtig om te zien. De gigantische dynamo's hebben een gezamenlijke capaciteit van ruim 2 miljoen kilowatt!

We staan op de dam en zien aan de ene kant Lake Mead en kijken aan de andere kant 222 meter naar beneden, waar de Colorado zijn weg vervolgt. De lengte van de dam, waarover de weg loopt, is 380 m en de dikte van de dam onderin 200 m! Met het verwerkte beton kon een snelweg van San Francisco tot New York worden aangelegd! Precies in het midden van de dam is de grens met Arizona.

Vanzelfsprekend willen we ook over de splinternieuwe boogbrug, dus rijden we een stukje terug om even later onze reis te vervolgen over de spectaculaire Mike O'Callaghan - Pat Tillman Memorial Bridge, ruim 300 m hoog en met zijn lengte van 580 meter de langste boogbrug van het westelijk halfrond.

Het landschap in Arizona (ook schertsend Bearizona genoemd) is weer heel anders dan in Nevada, veel meer groen, bergen en prachtige vergezichten. Country Music keihard aan in de auto, raampje open, armpje buiten boord en ... *'wèl dut ons wat?'*

In Kingman doen we wat boodschappen in een supermarkt, die bijna net zo groot is als de gezamenlijke veilinghallen in Eelde en bij Seligman draaien we de oude Route 66 op. Het plaatsje is een toonbeeld van verval sinds de 5 km verderop lopende Highway 40 de Route 66 heeft verdrongen. Nostalgische oude benzinepompen, vervallen huizen, een oude *jail*, stallen, winkeltjes, café's, (soms verlaten) motels en een prachtige gedenksteen: *"On this spot in 1861 nothing happened."* Natuurlijk koop ik er nog een T-shirt met: **GET YOUR KICKS ON ROUTE 66**. Hier geen bussen met Chinezen, maar misschien wel net zo erg: ... Fransozen! De grote groep Duitse Hell's Angels op Harley Davidson motoren is een stuk vriendelijker, maar wij zijn tenslotte dan ook *Nachbarn*, of nait soms?

Naar Williams is het nog zo'n 3 kwartier rijden. Dit leuke oude cowboystadje, gelegen aan de voet van de bijna 3000 m hoge Bill Williams Mountain staat vooral bekend als de toegangsweg tot de Grand Canyon en gold tot 1984 als de laatste halteplaats van de beroemde Route 66. We nemen onze intrek in het Travelodge Hotel en kopen in het stadje een pizza. Buiten is het koud, brrr 5 graden! Wat een verschil met vanmorgen (in Las Vegas was het 30 graden! Gauw achter de gebreide broek! Trusten!

HOOVER DAM BYPASS

In november 2010 is de spectaculaire Mike O'Callaghan - Pat Tillman Memorial Bridge open gegaan en daarmee werd de acht kilometer lange Hoover Dam Bypass voltooid. Dit kostte 250 miljoen dollar. Door de komst van de elegante brug zal de Hoover Dam, sinds 1935 een icoon van het Amerikaanse westen, er nooit meer zo uitzien als voorheen. De brug ligt vijfhonderd meter ten zuiden van de imposante betonnen dam en strekt zich uit over de Black Canyon van de Colorado Rivier. Nu hoeft het verkeer tussen Arizona en Las Vegas nooit meer over de smalle dam zelf. Alleen de toeristen die de dam willen bezoeken, kunnen de oude weg nog gebruiken. Sinds de aanslagen van 11 september 2001 mocht het vrachtverkeer al niet meer over de dam. Men vreesde dat de dam een doelwit zou zijn voor terroristen.

De nieuwe boogbrug is technisch gezien de moeilijkste brug die ooit in de VS is gebouwd en is met zijn lengte van 580 meter de langste boogbrug van het westelijk halfrond. De boog bestaat uit twee betonnen ribben waarvan de 106 segmenten ter plekke zijn gestort in vormen die tijdens de bouw aan een netwerk van kabels hingen. De ribben zijn met elkaar verbonden door stalen steunbalken die de brug de flexibiliteit geven om aardbevingen en stormen te doorstaan. De pilaren onder de brug zijn opgebouwd uit 440 voorgegoten betonnen segmenten, die gemiddeld drie meter lang zijn. De hoogste pilaar is bijna 100 meter. De twee betonnen bogen bestaan ieder uit 53 ter plekke gestorte betonnen segmenten.

WAT HEEFT FENNY MET DENNY?

vrijdag 28 september 2012 (dag 9)

Na een vluchtig ontbijtje en een geanimeerd gesprek met 2 Duitse jongens die ook door het Westen van de States *crossen*, gaan we op weg naar Flagstaff. We hebben ons eerdere plan, om vandaag al naar de Grand Canyon af te reizen, laten varen en hebben een andere route bedacht. Bij Flagstaff slaan we rechtsaf naar het zuiden en na een stop in het Coconino Forest met prachtig uitzicht en Navajo indianen die hier sieraden verkopen, dalen we steil af naar de Oak Creek Canyon in de Red Rock County.

Schitterende natuur en prachtige bergen. We stoppen bij het Slide Rock State Park, een onbeschrijfelijk mooi natuurpark (zie foto's). Het bergwater is ijskoud, maar verschillende toeristen wagen zich toch aan glijpartij over de rotsen (vandaar de naam Slide Rock). Wat een prachtige natuur en wat een heerlijk weer (28°C)!

We rijden door naar Sedona, het hart van de Little Canyon, dat niet voor niets een New Age centrum is. Daar stoppen we om de leuke winkeltjes te bekijken. Veel spirituele spulletjes, Indian *handcraft* en ook een echte *cowboy shop*! Op de terrasjes worden de klanten net als bij de Universal Studio's koel gehouden door zuurstofhoudende nevelsproeiertjes. Ik koop een cowboyhoed (anders verbrand ik me de kop!), alsmede een T-shirt en Fenny koopt wat kleine snuisterijen. Op een T-shirt in een van de winkeltjes staat een leuke wijze (indianen-?) spreuk:

*IF A MAN SPEAKS IN THE DESERT AND
THERE ARE NO WOMEN AROUND TO HEAR HIM,
IS HE STILL WRONG?*

(Als een man in de woestijn staat te praten en er zijn geen vrouwen in de buurt om 'm aan te horen, heeft hij dan nog steeds ongelijk?)

We hebben een kamer geboekt in Camp Verde (spreek uit: Kemp Vurdie), waar we naar toe rijden tussen prachtige rode- en meerkleurige rotsformaties door. Wat een natuur, wat een rust! Camp Verde ligt in de Verde Valley (Groene Vallei), die z'n naam eer aan doet. Aangekomen bij het hotel, ontwaart Fenny weer een Denny! Hoe is het mogelijk dat er steeds eentje bij ons hotel in de buurt ligt! Ja, wij zijn wel fan van Denny's!

Overigens doet deze vreetketen er alles aan om de klant gezondere maaltijden te bieden, al beslist de klant uiteraard zelf. Op de menukaart staan allerlei *low fat*- en *slim-fit* adviezen. Ook hebben ze een speciale kaart met daarop van al hun eetwaar de calorieën, het vetgehalte, enz. (kijk voor de aardigheid maar eens op:

http://www.dennys.com/files/nutrition_facts.pdf).

Zoals gebruikelijk is de bediening weer optimaal en zeer vriendelijk. Onze serveerster heet Jody, die ons geanimeerd vertelt op haar 18e eens in Amsterdam, alsook in een niet te verstaan stadje in Nederland geweest te zijn. Ik vertel dat Nederland in de laatste 10 tot 15 jaar toch echter een stuk veranderd is en kan daarna niet meer bij haar kapot met deze complimenteuze opmerking (het was namelijk al ruim 21 jaar geleden! hihi! ☺). Het is opvallend om te zien dat er veel ouderen eten, die als echte Amerikanen gekleed gaan in vrije tijdsleding met in 90% van de gevallen: gymshoenen! Een vrouw maakt het wel erg bont: ze lijkt me de zuster van Lance Armstrong, want ze gaat gekleed in korte zwarte broek, geel T-shirt en geel wielernetje. Zeer sportief! Aan haar waggelende tred en haar blubberende body is evenwel af te lezen dat ze toch Burger King en MacDonalds prefereert boven een streng wielerdieet.

Terug in het hotel blijkt dat het branderige gevoel aan mijn beide onderbenen veroorzaakt wordt door grote rode vlekken, waarschijnlijk veroorzaakt door zonneallergie. Gauw maar een smeerseltje er op en verder *nait soezen*! Ook zien we nog hoe een wandelende tak (?) zich aan de hor van het raam heeft vast genesteld. We doen het gordijn maar gauw dicht.

Sorry mien jong, even gain tied veur die in Kemp Vurdie!

MONTEZUMA'S REVENGE!

zaterdag 29 september 2012 (dag 10)

Als eerste gaan we vandaag naar Fort Verde, gelegen in het plaatsje Camp Verde. Er vlakbij is vandaag een Farmers Market: mensen uit de omgeving bieden hun groente, fruit en eigengemaakte kunst te koop aan in een open *barn* (schuur). Het is allemaal zeer gezellig en gemoedelijk en het geheel wordt opgevrolijkt door een zingend echtpaar van een jaar of 80 (p/p), dat zich zelf begeleid op gitaar en contrabas. De grootste country hits komen voorbij.

Het fort zelf is redelijk goed 'geconserveerd'. Het beeld van een fort zoals we dat voor ogen hebben uit de Westerns is heel anders. Het huidige fort werd gebouwd in 1871 en ingezet om de vrede met en tussen de indianen te bewaren. Het omvatte meer dan 20 gebouwen die rond een parade terrein lagen. Net zoals vele andere militaire posten uit die tijd, is dit fort nooit door een wal of houten verdedigingswerk omringd geweest en ook nooit aangevallen. Een aantal gebouwen is nog in vrijwel originele staat te bezichtigen en er is een museum. De dames die het park beheren zijn zeer aardig en informatief.

Eén van hen: *"Hello love, let me guess: you're from Arizona, aren't you? A real Arizona Husky?!"*, zegt ze, nadat we even gepraat hebben en zij mijn *outfit* (incl. cowboy hoed) bestudeerd heeft. De verrassing mag er zijn, wanneer we vertellen uit Eelde (of *all places*) te komen. Hilarisch! Als genoegdoening en klap op de vuurpijl mag ik mij in een originele *US Army Cavalry outfit* uit 1880 hijsen en laten fotograferen: *Lt. Jerry Eckhardt, 1st Cavalry K Company!* John Wayne is er niks bij!

We verlaten Fort Verde en rijden naar het dichtbij gelegen Montezuma Castle National Monument. Om de een of andere reden is de entree vandaag gratis, net wat voor ons 'zunege' Drenten. Vanaf het bezoekerscentrum loopt een pad langs de voet van een rotswand. Hier zien we klifwoningen, gebouwd door de Sinagua Indianen rond het jaar 1400. Deze werden pas in de jaren 1850 ontdekt en men dacht toen dat het een kasteel van Azteekse vluchtelingen was, die het gebouwd hadden voor hun keizer Montezuma. Dit was uiteraard een vergissing, maar de naam is gebleven. In de kalkstenen rotswand is een gebouw van steen en mortel van vijf verdiepingen hoog gebouwd. Er zijn 20 kamers waar 50 mensen konden wonen. De overhangende rotswand beschermt het gebouw tegen de regen. In een ander deel van de rotswand zijn de resten van een nog grotere woning gevonden. Vanwege de kwetsbaarheid van kalksteen zijn de kamers helaas zelf sinds 1951 niet meer toegankelijk voor publiek.

Wat later rijden we de *freeway* op naar Flagstaff en draaien aldaar de Interstate 40 op richting Albuquerque. Langzaam verandert de natuur weer. De bossen verdwijnen en we zien een eindeloze, uigestrekte hoogvlakte, de *prairie*. Na zo'n 35 mijl nemen we de afslag naar de Meteor Crater, een gigantische krater midden in een verder overwegend vlak landschap.

Deze krater is 50.000 jaar geleden ontstaan, toen de Canyon Diablo meteoriet de atmosfeer binnenkwam en hier is ingeslagen. De meteoriet had een diameter van ongeveer 50 meter en een gewicht van zo'n 300.000 ton. De inslagsnelheid was 18 km per seconde, oftewel 65.000 km/u. De krater is 173 meter diep, en heeft een diameter van 1200 meter. De kraterrand steekt ongeveer 30 meter boven de omringende vlakte uit. De NASA heeft de krater diverse malen als oefenplek voor ruimtevaart expedities gebruikt.

Het waait er flink, daar is het personeel aan gewend: als je bij ingang vraagt of het hier altijd zo winderig is, krijg je meestal als antwoord: *"Oh no, sometimes it's worse!"* Vervolgens rijden we door naar Winslow, een klein plaatsje even van de snelweg af aan de Route 66, dat de grootste bekendheid kreeg door de 70-er jaren Eagles hit "Take It Easy" van Jackson Browne:

*Well, I'm standin' on a corner in Winslow, Arizona
It's such a fine sight to see
It's a girl, my Lord in a flatbed Ford
Slowin' down to take a look at me*

Natuurlijk gaan ook wij even naar de betreffende *corner* (hoek) van de Route 66 en de North Kinsley Av. en net als alle andere toeristen gaan we op de foto met Jackson Browne, die daar in brons gegoten staat als een gitarist met een 'cowboy' vestje aan. De gevel achter het beeld lijkt op de zijgevel van een huis, maar is slechts een muur waarop decoratief gedeeltes van de tekst van Take It Easy worden uitgebeeld. In de winkel er tegenover wordt de hele dag Eagles muziek gedraaid. Fenny zoekt een leuk Route 66 tasje uit. Wanneer ik afreken zegt de dame achter de toonbank: "Let me guess: you're from Down Under (Australia), aren't you?"

- 'No!'

"Well, New Zealand then! I can tell by your hat!"

- 'No! We're still from Eelde!'

We laten haar verbijsterd achter en verlaten Winslow, waar net het jaarlijkse Eagles feest wordt gevierd. Zonder dit lied was het plaatsje, toonbeeld van verlatenheid, waarschijnlijk al lang een *ghosttown* geworden.

Onze volgende stop en eindpunt van de dag is Holbrook, een stadje vrijwel enkel bestaand uit wat huizen, winkels en een kilometers lange weg met motels en (*drive in*) *fastfood restaurants*. De uitgestrektheid is niet te beschrijven. We checken in in het Travelodge Motel, zoals altijd heel vriendelijk verwelkomd (*coffee, American cookies*) en gaan op zoek naar een eettent. Alsof de duvel er mee speelt: op nog een 100 m: een Denny's!!! Heerlijk gegeten (cranberry/appel salade met geroosterde kip, pecan nootjes en een heerlijke balsamico dressing). Gezond, hè? En heel bijzonder (want in de meeste restaurants wordt geen alcohol geschonken): een pilsje er bij! (Miller Light) GOED BEZIG!!!

Terug op de kamer kom ik er achter dat m'n USB-verbindingskabeltje (tussen fototoestel en laptop) weg is. Shit! Dan kan ik de foto's niet overzetten en op internet zetten! Vergeten in de vorige hotelkamer? Verstommeld? Nauwelijks voor te stellen! Hier spelen duistere krachten. Montezuma's revenge?

MANITOU WATCHES OVER YOU

zondag 30 september 2012 (dag 11)

Hmmm, niet al te best geslapen (waar is dat snoertje nou toch gebleven?) en ook nog eens 5x van bed geweest om wat overvloedig water te lozen. Overigens: vreemd dat in veel motels in de badkamer een levensgrote spiegel aan de wand zit achter de toilettafel annex toilet. Alsof het leuk is om jezelf te bewonderen terwijl je staat te plassen! En probeer maar eens NIET naar jezelf te kijken tijdens die bezigheid! Mooi op tijd een eenvoudig, maar lekker ontbijtje genoten (incl. *scrambled eggs*, zelfgebakken wafel, *blueberry muffin*, toast, marmelade, koffie en jus d'orange). Bij het uitchecken vertelt de dame achter de balie dat mijn missende USB-kabeltje waarschijnlijk wel te koop is bij Dollar General even verder op. Die opent even later om 8 uur en bingo! Ik kan weer foto's overzetten!

We vervolgen onze weg en rijden richting Petrified Forest, dat we na een rit van zo'n 16 mijl over een uitgestrekte prairie bereiken. De naam zegt het al: Versteend Woud. Dit National Park, met een oppervlakte van 88.500 hectare is bekend door de vele opvallend gekleurde, versteende bomen. Miljoenen jaren geleden was dit gebied een moeras. Rivieren voerden duizenden bomen naar dit moeras waar het grondwater silicium-dioxide toevoegde aan het gezonken hout. Hierdoor ontstonden deze stukken stam, die nu van kwarts zijn. Het is ten strengste verboden ook maar iets van het versteende hout mee te nemen, kopen kan wel in de *shop* bij de in- en uitgang van het park.

We rijden door een vreemd, grijs geschakeerd rotslandschap, wat Fenny de opmerking ontlokt, dat het lijkt alsof we op een andere planeet zitten. Her en der verspreid liggen allerlei versteende stukken boomstam. Zelfs de snippers hout zijn versteend! We maken een paar keer een stop, o.a. bij Crystal Forest, waar we in gesprek raken met een uit Nashville (TN) afkomstige opa, oma en 2 kleinkinderen die onderweg zijn met een camper. Een camper? Het gevaarte heeft de grootte van een touringcar en heeft daarnaast nog 4 compartimenten die ruim een meter naar buiten uitgeschoven kunnen worden, waardoor de totale breedte van de camper wel 5 meter wordt. Binnenin slaapkamers, toiletten, zitjes en 3 *flatscreens*, waaronder 1 hele grote boven voorin. Trots vertelt hij gisteren nog (tijdens het rijden!) naar een wedstrijd van zijn favoriete football team te hebben gekeken. Ongelofelijk! En dat met een gewoon rijbewijs, opa rijdt er zelfs mee dwars door San Diego en Los Angeles.

In het noorden van het park loopt een oude spoorlijn. Er rijden nog steeds goederentreinen over, uiteraard met een enorm aantal wagons. Wanneer je daarna (nog steeds in het park) over de Interstate 40 rijdt, zie je opeens een oude, verroeste auto, en een rij elektriciteitspalen als herinnering aan de oude Route 66, die hier destijds dwars door het park liep. Even verderop zien we de Painted Desert, een adembenemend uitzicht op een woestijnlandschap in schitterende pastelkleuren. Bij de uitgang van het park raken we nog in gesprek met een vrouwelijke *ranger* te paard. Het is leuk dat waar je ook bent in de VS, er altijd wel iemand is die geïnteresseerd vraagt waar je vandaan komt en een gesprek aanknoopt.

Daarna draaien we de snelweg weer op en slaan bij Chambers linksaf de 191 North op. Opnieuw verandert de natuur, de geelgroene *desert* verliest langzaam z'n kleine struikjes en maakt weer plaats voor rood en wit zand. De uitgestrektheid is niet te beschrijven, slechts een paar keer per half uur kom je een tegenligger tegen. We rijden nu door Apache *territory*. Op een gegeven moment stopt even vóór ons een schoolbus, waar een indianen jongen uitstapt. In de verste verte geen huis te bekennen, maar wel een gevlekte mustang, die hem staat op te wachten en hem waarschijnlijk naar z'n pa en moe (of Winnetou) zal brengen, ergens op de vlakte of in de bergen.

Hoewel we er nauwelijks erg in hebben, zitten we toch nog steeds op zo'n 5000 feet (1500 m) hoogte. In Ganado bij Hubbel's Trading Post houden we even halt. Het is de oudste permanente handelspost in de Navajo Nation, gesticht door John Lorenzo Hubbel omstreeks 1870. De nog in originele staat verkerende handelspost wordt bemand door indianen en barst uit zijn voegen van allerhande handelswaar. Ook kun je er prachtige Navajo handwerken, manden en kachina-poppen bekijken en/of kopen, maar ook geweren en pistolen. Wij houden het bij een pakje ouderwetse Wrigley's *chewing gum* en een ijsje.

Daarna is het nog zo'n 40 mijl naar Chinle, waar we een motel geboekt hebben. We rijden er rond half 3 binnen en bemerken dat het hier al half 4 is (*Navajo time*). We rijden eerst nog even door naar het vlakbij gelegen Canyon de Chelly (spreek uit: Sjeej), een schitterend natuurgebied met een grote canyon en ruïnes van de vroegere bewoners, de Anasazi indianen. Niemand weet waar dit volk is gebleven, net als de Hohokams zijn ze spoorloos verdwenen. Je ziet alleen nog overblijfselen van hun huizen die in en tegen de bergen zijn gebouwd en hun rotstekeningen. Bij de diverse uitzichtpunten staan indianen met zelfgemaakte sieraden. Je kijkt je ogen uit, soms zijn de bergwanden ruig en dan weer glad geslepen door de wind. Beneden in de canyon lopen wat wilde paarden (mustangs). Er wonen nog enkele Navajo families, helemaal afgezonderd van elektriciteit en stromend water. Als je wilt kun je een tour per *4wheel-drive car* door de canyon maken (sommige indianen zijn meer met de tijd meegegaan en hebben gekozen voor meer dan 1 paardenkracht).

Terug in Chinle nemen we onze intrek in het Best Western Hotel en gaan nog even wat eten in het restaurant op het terrein. Niet alleen de bediening, maar ook het merendeel van de clientèle bestaat uit indianen, ze zien er allemaal goed doorvoed en vriendelijk uit en hebben de strijdbijl gelukkig al lang begraven. Wij gaan mee in de *flow* en genieten van de plaatselijke lekkernijen zoals *shredded beef* en *Navajo bread* (soort gebakken brood met beetje oliebol smaakje). Heerlijk!

Op de kamer nog gauw even de dagboekjes en fotootjes bijwerken en versturen via internetl. Nog even leg ik mijn oor te luister, maar ontwaar geen oorlogskreten van bloeddorstige indianen. Ik kan rustig gaan slapen en kruip bij mijn *squaw* onder de wol. De grote Manitou waakt over ons.

HOPÍ FROM MOENKOPI

maandag 1 oktober 2012 (dag 12)

Na een lekker ontbijt bij onze indianenbroeders gaan we weer op pad. Eerst even tanken. Voor \$ 40 tanken we 11 *gallon* benzine. Een *gallon* is 3,8 liter, dus omgerekend betalen we \$ 0,95 ofwel € 0,73 per liter, dat scheelt toch aanmerkelijk met de Nederlandse benzineprijs! Drie jaar geleden was dat echter nog € 0,50 per liter, dus ook hier is de benzineprijs flink gestegen.

We rijden verder door het uitgestrekte Navajo reservaat en verbazen ons er over hoe de indianen heden ten dage wonen. Uiteraard niet meer in een *tipi* of een *wigwam*, maar veelal in houten barakken, type chalet op een Amelandse camping. Je ziet ze overal verspreid over de prairie, vaak alleenstaand, maar ook in groepjes. Soms op een afgerasterd stukje grond en altijd met een zeshoekige schuur er bij (waarschijnlijk een voorraadhuiskamer). De paarden zijn vervangen door *pick-ups* en *SUV's*. Vaak liggen op de daken een aantal autobanden. De afgereden/kapotte auto's blijven gewoon op het terrein slingeren voor eventuele vervangende onderdelen (maar dat geldt ook voor blanke prairiebewoners, die verspreid over de prairies in keten en kleine huisjes wonen). Regelmatig zien we indianen lopen langs de highway. Manitou mag weten waarheen. We vervolgen de Highway 191, komen langs Many Farm Lake en slaan bij de *junction* Mexican Water linksaf de Highway 160 op, richting Kayenta. We blijven ons verbazen over de uitgestrektheid en verlatenheid van dit gebied. Bij Kayenta slaan we rechtsaf richting Monument Valley, dat op de grens met Utah ligt.

Monument Valley bestaat uit enorme *buttes* (losstaande tafelbergachtige rotsen) in een rode woestijn. Door erosie van wind en water zijn de zachtere zandlagen verdwenen en de hardere rotsen (kernen) blijven staan. Tot 1300 na Christus hebben de Anasazi in deze vallei geleefd. Nu ligt het gebied in het Navajo reservaat en is ook eigendom van de Navajo's.

Je hebt hier een schitterend uitzicht en uiteraard gaat iedereen hier op de foto (inclusief wij Eeldenaren). Vanaf het bezoekerscentrum kun je met de auto steil naar beneden en op een onverharde 17 mijl lange rondweg afleggen. De weg voert langs de diverse *buttes* die allemaal een eigen naam hebben, zoals de '*Three Sisters*' en de '*Two donkeys*'. Je mag onderweg wel stoppen maar niet te ver van de weg af. Wij wagen ons er ook aan. Het is geen eenvoudige afdaling, maar gelukkig houden de schokbrekers en de banden het. Beneden stoppen we even bij een parkeerplaats waar Navajo's weer kraampjes hebben met zelfgemaakte sieraden. Het is een zeer bijzondere ervaring zo in de vallei tussen deze enorme rotsen te staan. De weg terug omhoog over de onverharde, bonkige, rotsige zandweg is erg lastig, menig auto raakt in de problemen. Ik laat de kukels voor me eerst maar even stoeien en jens daarna, omgeven door een rode stofwolk, omhoog in de *low gear*. Eenmaal boven ziet de auto er niet meer uit, maar we zijn er!

We brengen nog een bezoek aan het bezoekerscentrum, daarvoor is het er tenslotte en genieten nog even van het schitterende uitzicht (zie ik daar in de verte niet de geest van John Wayne op zijn trouwe viervoeter?).

Daarna rijden we terug naar Kayenta, waar we nog wat boodschappen doen bij de plaatselijke supermarkt. Het is duidelijk dat we ons op Indian *territory* bevinden: in de winkel zijn we de enige bleekgezichten! Prachtig om dit indianenvolk te zien, opvallend ook veel oude vrouwtjes. De supermarkt is ruim voorzien van allerlei nering, want de indianen, die van heinde en ver komen, wippen natuurlijk niet even elke dag binnen. Wat een keus en wat een heerlijk groente en fruit, elke appel is 'opgepoetst'.

We vervolgen onze weg over de Highway 160 en rijden rond 4 uur Tuba City binnen aan de rand van het Hopi reservaat. We hebben geboekt in het splinternieuwe Moenkopi Legacy Inn & Suites hotel (www.experiencehopi.com/hotel).

Tot onze verbazing bevindt zich naast het hotel (hoe is het mogelijk!!! ... een Denny's!
Wat heeft heeft Fenny toch met Denny?

Het Moenkopi Legacy Inn & Suites hotel is het eerste hotel gebouwd op Hopi grond, geïnspireerd door 19 Hopi indianenondernemers (*The Elders of Upper Village of Moenkopi*). Het was hun visie dat hun dorp (dat tegen Tuba City aanligt) een plaats van welkom en samenzijn zou worden voor alle bezoekers aan het land van de Hopi indianen. Het is een ruim en schitterend hotel, ontworpen en gebouwd in Hopi stijl rondom een mooi zwembad. Wel behoorlijk aan de prijs, *echt gain kopie bie de Hopi, (oeff!)*, *kost n paar dollarcenten, mor den hej je ook wat!* Het hotel staat niet alleen op Hopi grond, maar wordt ook gerund door de indianen, hetgeen wel de restrictie met zich meebrengt, dat er beslist geen alcohol het hotel binnenkomt. Dit geldt trouwens ook voor de dorpen in het reservaat. Met 'vuurwater' hebben ze blijkbaar slechte ervaringen gehad in het verleden. Onze kamer ziet er fantastisch uit, heel ruim: een suite met gescheiden slaap- en woongedeelte (dus ook 2 (Philips!) *flatscreens*), heerlijke stoelen en bank, keukentje, badkamer, *fridge, airco (of course)*, strijkmogelijkheden, gratis wi-fi, enz. We blijven hier 2 dagen, even lekker bijkomen!

's Avonds uiteraard even naar buurman Denny en dan duiken we bovenop ons enorme bed. Als ik op de rand zit raken m'n voetjes (ahum, maat 45) de grond niet eens. Haha! Ik voel me als een kind dat bij z'n grootouders logeert. Oogjes dicht en!

TUBA OR NOT TUBA

dinsdag 2 oktober 2012 (dag 13)

Voor ons doen hebben we behoorlijk lang geslapen (kwam vast door dat hoge bed) en kunnen nog net voor 9 uur beneden van het *continental breakfast* genieten. Dit keer (lach niet!) met kleine frikandelletjes! Gelukkig ontbreken ook de *scrambled eggs*, wafels en *muffins* niet, laat staan de tientallen soorten *cereals* (heel gezond, maar niet te vreten).

Wat doen we vandaag? Blijven we in Tuba City of gaan we er nog even op uit? Tuba or not Tuba, that's the question! Een ding is zeker: vandaag doen we het even kalm aan. We zijn wat achter met onze verslagjes, dus daar eerst maar es mee aan de gang. Fenny met haar dagboek en Jurronimo met z'n WaarBenlk.

Ook nog even snuffelen op internet of er nog wat moois is in de naaste omgeving. Uiteraard zou het mooi zijn een van de oude Hopi nederzettingen in het reservaat te bezoeken. Tenslotte is de Hopi cultuur een van de oudste van Amerika. In de First, Second en Third Mesa zijn nog zeer oude pueblo stadjes te bezichtigen, uiteraard ook hier met de nodige restricties. Helaas gaat ons dat echter teveel tijd kosten en we willen vandaag wel een beetje bijkomen.

Op internet ontdekken we wel de Coal Mine Canyon en die is hier vlakbij (16 mijl). Het is een canyon die vrijwel nergens op een kaart staat aangegeven en dus ook moeilijk te vinden is. Kenners beschrijven de canyon als een van de mooiste die ze gezien hebben. We rijden het Hopi reservaat in via de State Route 264 en houden in de gaten wat we gelezen hebben: ga kort voor mijlpaal 337 linksaf een onverharde weg op, je herkenningspunt is een windmolen die maar een paar meter van de rand van Coal Mine Canyon vandaan staat. De weg is zanderig en hobbelig, maar over het algemeen vrij goed begaanbaar. Na zo'n 800 m stoppen we en zien de canyon al liggen. We lopen er heen, verder niemand in de verste verte, stilte en wàt een uitzicht, schitterend! Dat hier zo weinig melding van wordt gemaakt!

De Navajo indianen noemen deze canyon Honoo Jí, hetgeen 'zaagtandvormig' betekent en inderdaad, net als in het bekende Bryce Canyon National Park in Utah (waar we later in de week nog heen gaan) staat de canyon vol met grillig gevormde *hoodoos* en rotspilaren in prachtige kleuren. Rode, bruine, witte, grijze en blauwe tinten zorgen voor een geweldig schouwspel. Helemaal bovenin de canyon vind je ook een gitzwarte laag, dat is de koollaag waaraan de canyon haar Engelse naam te danken heeft. De canyon is zeer uitgestrekt, wij zien er maar een gedeelte van. Het is mogelijk om af te dalen, maar wij laten dit wijselijk achterwege. Na wat langs de richels en ravijnranden gelopen te hebben en wat mooie plaatjes geschoten te hebben, keren we terug naar de auto. De reden dat zo weinig melding wordt gemaakt van dit schitterende natuurverschijnsel zal ongetwijfeld liggen in het feit dat de indianen het liever voor zich zelf willen houden met zo weinig mogelijk pottenkijkers.

Terug in het hotel trekken we onze zwemkleren aan en gaan even later lekker in de (zeer warme) jacuzzi en nemen een duik in het zwembad. Aaaaah, heerlijk! Even relaxen en bijkomen van alle indrukken!

Voor het avondeten rijden we naar een *Chinese Food restaurant*, dat we in Tuba City zagen. Helaas, alles donker! Dan maar naar de KFC (*Kentucky Fried Chicken*). Midden tussen de vele indianen doen we onze bestelling: een *honey/bbq sandwich* met *house salad* (Fenny) en *crunchy* kippenspul met *wedges* en *coleslaw* (Jurronimo). Niet echt geweldig, er blijft veel over. Sorry Denny (met de groeten van Fenny), het spijt ons dat we even vreemd gingen, de volgende keer komen we weer lekker bij jou eten!

GRAND CANYON ... KLOEPOEK BIJ?

woensdag 3 oktober 2013 (dag 14)

Na lekker ontbeten te hebben en onze fantastische kamer vaarwel te hebben gezegd, gaan we op pad en rijden verder via de Highway 160 en vervolgens de Highway 89 South richting Cameron. Weer een vreemd, uitgestrekt landschap met grijze en witte zandformaties. Even voor Cameron slaan we af naar het Grand Canyon National Park. Onze eerste stop is bij een enorm diep ravijn, de Little Colorado River Gorge, met een niet te peilen diepte. Hier ook weer kraampjes met sieraden van Navajo indianen. Wat later rijden we een bosrijke omgeving binnen, het woud dat de zuidkant van de Grand Canyon omzoomt. We komen nu aan de oostkant binnen van het National Park en hoeven dankzij onze *anual pass*, die we eerder in het Painted Desert National Park gekocht hebben, geen entree te betalen. Met deze pas mogen we een jaar lang alle National Parks in de USA bezoeken, dus wie het komend jaar nog naar de USA wil gaan, *give us a call!*

We rijden nu langs de South Rim (zuidkant) van de Grand Canyon en nemen direct de eerste afslag naar een uitkijkpunt: Desert View met een prachtige stenen *watchtower*. Deze 21 m hoge stenen toren is voltooid in 1932. Het interieur bevat muurschilderingen en vanaf de verschillende verdiepingen kunnen bezoekers de oostelijke delen van de Grand Canyon zien. Maar ook buiten kun je uiteraard gewoon langs de *rim* lopen en je verbazen over het geweldige uitzicht. Vóór ons zien we één van de zeven wereldwonderen: de Grand Canyon, uitgeslepen door de Colorado River en het grootste en meest gecompliceerde stelsel van diepe en brede ravijnen en kloven ter wereld. Grillige en fantastische vormen, schitterende kleuren. De totale lengte van de canyon is ruim 460 km, de breedte verschilt van 10 tot 40 km van de ene rand naar de andere en 1600 m lager stroomt de Colorado River. Het is adembenemend en niet te beschrijven. Zoals een goede vriend van me eens zei: "Op een plek waar je stil van wordt, hoef je niets meer te zeggen". Ook Fenny is er stil van en pinkt regelmatig een traantje van ontroering weg. Je kunt dit duizend maal op foto's bekeken hebben, maar het zelf zien is toch nog heel wat anders!

Onbeschrijfelijk mooi, dus even geen tekst.....

Bij verschillende uitkijkpunten (Navajo Point, Lipan Point en Moran Point) stoppen we daarna de auto en genieten van het fantastische uitzicht. Jammer dat het toch wel behoorlijk druk is, met name de invasie van Chinezen irriteert. Het was ons al opgevallen dat veel souvenirs die in Amerikaanse winkels liggen op de achterkant een stickertje '*made in China*' hadden, maar dit slaat alles. Gelukkig is de Grand Canyon niet *made in China*, maar gezien het enorme gefotografeer van deze heren en dames, zou het me niet verbazen dat ze ook dit na gaan bouwen in het Verre Oosten. "kloepoek bij"?

Dichtbij het Grand Canyon Visitor Center is een van de mooiste uitkijkpunten, Mather Point, waar je ook een prachtige wandeling langs de South Rim kunt maken. Een Grand Canyon *ranger* met ZZ-top *outfit* vertelt bij een auditorium op zeer amuseante wijze over de 3 soorten vogels die je regelmatig door de Canyon ziet vliegen, van klein naar groot: *raven*, *turkey vultures* en *condors*. De vleugels van laatstgenoemde hebben een reikwijdte van 3m!

Bij Mather Point wordt natuurlijk druk gefotografeerd. Ook ik wil natuurlijk Fenny graag op de foto zetten met deze prachtige achtergrond, maar weer verziekt een horde van Dzejngis Khan nakomelingen mijn plezier. Wat een spul en wat een gekrakeel! Ze moeten in alle standen op de foto, zonder elkaar, met elkaar, van boven, van onder, daarbij gebruikmakend van de meest uiteenlopende fluttoestelletjes tot zelfs Ipads! Ongelofelijk!

Zelfs een luide omroepmededeling mijnerzijds van: “De bus met Chinezen vertrekt over vijf minuten!”, nòch een temidden van dit voetvolk losgelaten Veendammer wind (met Winschoterdaip geur, waarvan de echo aan de North Rim van de Grand Canyon te horen moet zijn geweest) heeft ook maar enig effect. Sambal bij? Nee, gauw weg hier! Gelukkig is het even verderop wat minder druk en genieten we volop.

De tijd vliegt voorbij en voor we het weten hebben we honderden foto's gemaakt en is het al weer eind van de middag. We rijden het park uit naar het zuiden, zo nu en dan met een slakkengang, omdat er een paar enorme herten en elanden langs de weg staan. Ook ga ik nog gauw even op de foto met Smokey de Beer, die waarschuwt voor bosbrandgevaar.

In Tusayan, vlak bij het park, nemen we onze intrek in het Grand Canyon Plaza Resort (doe maar duur!), frissen ons even op en gaan een uurtje later terug naar Mather Point om de zonsondergang in de Grand Canyon te zien. Redelijk wat fotografen (gelukkig weinig Chinezen, want die kennen natuurlijk alleen de Rijzende Zon) en stilte alom, de Canyon kleurt van roze naar rood en de hemel nog roder. Schitterend!

Vervolgens rijden we terug naar Tusayan om een hapje te eten. Ik vind alles best, als het maar geen Chinees is! Bij de Plaza Bonita eten we heerlijk Mexicaans. Kloepoek bij? Aaaaarrgggh, nee!

We houden het bij tortillachips met taco saus! Mmmmmmmmm, lekker!!!

FROM US2 IN UTAH TO YOU

donderdag 4 oktober 2012 (dag 15)

Hoewel het ontbijt aan de prijzige kant is in het Canyon Plaza Resort (\$ 12 p/p) besluiten we er toch te ontbijten (buffet), want we hebben een reductiebon van 10% gekregen bij de receptie. Maar let op: ontbijt \$ 12, -10% korting + 15% *gratuïty* + *tax* \$ 2,53 maal 2 is dan toch nog weer \$ 27,73. Handige jongens, die Amerikanen, zou Obelix zeggen! Maar we nemen het er dan ook maar even extra van, dat wordt dan een ontbijt + lunch ineens! Ik (vr) eet voor wel \$ 10 aan (overigens) heerlijke bacon op, met brood, gebakken aardappels, *muffins*, *scrambled eggs*, veel fruit en yoghurt, daarbij 3 bekers koffie en 2 glazen verse jus. Ook Fenny laat zich niet kennen! Zo, aan ons hebben ze tenminste niet veel verdiend! En na het riool van de Grand Canyon nog even te hebben verrijkt met een overheerlijke, fikse, Hollandse bolus, gaan we weer vrolijk op pad.

Graag hadden we het advies van Frank & Ria opgevolgd om een helicoptervlucht door de Grand Canyon te maken. Het moet echt geweldig zijn, zonder enige twijfel, maar om meerdere redenen zit dat er spijtig genoeg niet in. De planning brengt ons vandaag naar Kanab in Utah en we hebben nog een flink eind voor de boeg. We rijden nog even naar Grand Canyon Village en daarna langs de South Rim richting Cameron, onderweg bij enkele *view points* nog even genietend van het geweldige uitzicht. We rijden het park uit naar het oosten de (rode) *desert* in en stoppen nog even bij een kraampje waar Navajo indianenvrouwen hun sieraden aan de man brengen. Ondanks de armoedige kraampjes kun je er wel met creditcard betalen. De tijd staat niet stil!

Bij Cameron slaan we weer linksaf de Highway 89 op richting Page. We rijden langs de Echo Cliffs en even voor Page slaan we linksaf om een *trail* te volgen naar wat door velen wordt omschreven als “de mooiste bocht in een rivier ter wereld”: de Horse Shoe Bend, ofwel de Hoefijzer Bocht. Het is nog een flinke tippel in deze hitte door een heuvelachtige stukje *desert* met mul zand, maar het is de moeite waard. Eenmaal aangekomen bij het uitkijkpunt kijken we vol verbazing naar de Colorado, die zich ruim 300 m lager inderdaad als een hoefijzer om een rotsformatie kronkelt. Zonder groothoeklens krijg je ‘m echt niet op de gevoelige plaat vastgelegd. Het is een fenomenaal gezicht! Fenny staat op een hoge rots en ziet pas later op de foto hoe hoog die wel is!

In Page doen we snel wat inkopen in een enorme Walmart supermarkt, die zoals de meeste supermarkten uitpuilt van de artikelen (niet alleen levensmiddelen, maar ook kleding, fietsen, electronica, enz.). Opvallend wederom het heerlijke fruit, waaronder prachtige glimmende appels en uien, cupmaat B! Alles is hier *BIG*! Bij de kassa schiet het niet echt op, want vóór ons doet een mormonenfamilie (waarvan vrouw en kind gekleed gaan in zeer ouderwetse, kuise kleding met dito haardracht) waarschijnlijk inkopen voor het hele dorp.

Wat later rijden we over de brug bij de Glen Canyon dam, die het water van het enorme Lake Powell stuwmeer tegenhoudt. Iets minder groot dan de Hoover Dam weliswaar, maar zeker indrukwekkend. We rijden vervolgens Utah binnen en de natuur verandert weer direct. Een uur lang rijden we langs de Vermillion Cliffs en komen vrijwel geen auto tegen.

In Kanab checken we in bij Aikens Lodge en gaan nog even op bezoek bij Denny's Wigwam (www.dennyswigwam.com), een schitterende winkel met unieke western kleding, moccasins, cowboy laarzen, pistolen, enz. Kanab is sowieso een leuk stadje met een rijke ‘*western movie*’ geschiedenis. Sinds de 20- en 30-er jaren van de vorige eeuw zijn hier meer dan 100 cowboyfilms, TV-series en documentaires opgenomen. Bekende films zijn o.a.: Mackenna's Gold, Gunsmoke, The Outlaw Josie Wales, The Lone Ranger en How The West Was Won. De omgeving leent zich er dan ook prachtig voor.

We besluiten de dag met een lekker diner in Houston's Trails End restaurant, waarvan de eigenaars trots op hun menukaart vermelden, dat ze in 2007 de eer hadden First Lady Laura Bush en haar gevolg te hebben mogen bedienen. En nu dus ook nog Jur en Fenny *from Holland!* De *Houston's Chicken Fried Steak Dinner* en de *Chicken Apple Pecan Salad* smaken inderdaad overheerlijk.

Daarna gauw terug naar het motel. Het hier weer een uur later, dus laat op bed en vroeg er weer uit. *Sleep well!*

BRYCE IS SO NICE!!!

vrijdag 5 oktober 2015 (dag 16)

Alweer wakker geworden met een stralende zon. Wat is dat toch heerlijk! Slechts een paar flarden van wolkjes hebben we gezien sinds we hier zijn, vrijwel constant zon met temperaturen tussen de 23 en 30 graden (alleen in Las Vegas was het wat warmer). We kregen uit Holland berichten van herfst, regen, wind, snotterigheid en rondgaande griepjes. Blij dus dat we hier zijn!

We gaan vandaag op weg naar Bryce Canyon, zo'n 75 mijl van Kanab. Ook hier in Utah is de herfst ingevallen, al zou je dat qua temperatuur niet zeggen. Echter in de natuur zie je de prachtige herfstkleuren van de Indian Summer. Goudkleurige berken tussen roodbruine en groene bomen in velerlei schakeringen, een prachtig gezicht. Sowieso is Utah (met name hier in het zuiden) heel anders dan Arizona. Je ziet hier veel meer groen, weilanden met koeien en paarden en grote ranches. Qua natuur doet het denken aan Zwitserland.

Onderweg krijgen we telefonisch het trieste bericht van het overlijden van Fenny's ome Roel, die al een tijd lang erg ziek was. We zijn allebei flink ontdaan, zo aan de andere kant van de wereld, maar troosten ons met de gedachte dat we hem nog in goeden doen hebben meegemaakt zo vlak voor ons vertrek. We wensen de familie alle sterkte, helaas zullen we zelf geen afscheid van hem kunnen nemen.

Na een uurtje rijden we de Red Canyon in het Dixie National Forest binnen, gelegen aan de Highway 12. Prachtige rode rotsformaties en 2 tunnels. Een klein stukje verder rijden we bij Ruby's Inn het Bryce Canyon National Park binnen en bekijken vanaf een aantal verschillende uitkijkposten dit bizarre, maar schitterende natuurverschijnsel. Het is hier best wel frisjes, met name op punt Farview Point, het hoogste punt met 8819 ft, zo'n 2700 m.

De naam Bryce Canyon is eigenlijk niet juist, legt een *park ranger* uit, want het is eigenlijk geen grote kloof (een door erosie diep uitgesleten rivierdal). Door samenwerkende krachten van vriezen en dooien werden hier namelijk kalk- en zandsteenformaties langzaam geërodeerd en vormden zo de zogenaamde *hoodoos*. Een *hoodoo* is een pilaar van rots, meestal in een fantasierijke vorm en prachtige kleuren (van wit naar roze, oranje en rood).

Voor velen is Bryce Canyon één van de mooiste National Parks. Het werd 60 miljoen jaar geleden gevormd, maar pas in 1875 ontdekt door Ebenezer Bryce, een Schotse immigrant. Zijn uitspraak over Bryce Canyon is briljant: *'It is a hell of a place to lose a cow.'*

We rijden naar Sunset Point, waar je kunt afdalen via de Navajo Loop Trail, 1.6 mijl lang en enige honderden meters diep, een hele steile afdaling. Het is de vraag of m'n knie het houdt, maar we wagen het er op. We lopen naar beneden en bevinden ons direct midden tussen de gigantische *hoodoo's*, sommige met een eigen naam, zoals The Alligator en The Cathedral. Onder in het dal is het uitzicht naar boven niet te geloven! Maar we moeten nog wel weer omhoog! Tjonge, wat een klim! Maar we redden het! Dit hadden we natuurlijk ook niet willen missen!

Bij Ruby's Inn aan het begin van het park, versterken we de inwendige mens en trakteren ons zelf op een dikke *hotdog* en een grote beker *cherry coke*. Dat hebben we wel verdiend! Alsof de duvel er mee speelt, neemt achter ons een groep overjarige Chinese troela's bezit van een tafel zonder ook maar iets te bestellen, maar wel allemaal, zoals Jan L. altijd typerend zegt: met de 'bek in de schijterij'. Het lijkt wel een Chinees kippenhok! Twee maal draai ik me om met een venijnige blik en daarna is het opeens verrassend stil! Ik moet opeens denken aan dat kinderliedje: *"Hang Wang, lekker aan de gang.....!"*

Mooi op tijd rijden we daarna door naar het iets verderop gelegen plaatsje Panguitch (hoe verzin je zo'n naam?), waar we even wat foto's schieten van een paar enorme trucks, merk Peterbilt. Een van de chauffeurs vertelt dat ze uit Texas komen en net een rit vanuit Nevada achter de rug hebben. Wat een schitterende en gigantische vrachtwagens! Overigens mogen de vrachtwagens in de USA even hard rijden als personenauto's, dus kijk niet raar op wanneer zo'n gevaarte je opeens inhaalt of de hele tijd vlak achter je zit (denk aan de film Duel met Dennis Weaver of Convoy met Kris Kristofferson).

We verblijven in het New Western Hotel, dat gezien de kamers net zo goed Old Western Hotel had kunnen heten. Nog even lekker wat schrijven en lezen en vroeg naar dromenland. Waarover ik heb gedroomd, bespaar ik u allen, maar het laat zich raden.....

P.S. Naslag leert dat Panguitch een van de meest vreemde plaatsnamen in de USA is. De naam is afgeleid van de (indiaanse) Paiute woorden voor "water" en "vis". Blijkbaar is het goed vissen in het nabij gelegen Lake Panguitch.

BY THE RIVERS OF BABYLON

zaterdag 6 oktober 2012 (dag 17)

Waar slaat die titel nou op, hoor ik iedereen zeggen! Hij slaat ook eigenlijk meer op de 3e regel uit het lied: '... *when we remembered Zion*'. (Zion = het Beloofde Land) Vandaag rijden we weer naar het zuiden door een rustiek gebied in prachtige herfstkleuren van de Indian Summer en slaan bij de Mt. Carmel Junction rechtsaf. Het leuke van Amerika is, dat net als het landschap je begint te vervelen, de natuur zich opeens weer totaal verandert en dan kijk je zomaar weer vol verbazing je ogen uit. Zo ook in Zion National Park, dat we nu binnenrijden.

Direct na binnenkomst zien we al de Checkerboard (schaakbord) Mesa (6670 ft), een vreemde berg die uit versteende zandduinen is ontstaan, met verticale lijnen ontstaan door regen erosie en horizontale lijnen van zandlagen van de duinen die in de loop der tijd over elkaar zijn geschoven. Daarna rijden we een gebied binnen met links en rechts van ons gigantische bergen, die bijna recht omhoog torenen, sedimentaire rotsen, vnl. van zand- en kalksteen met toppen tot 2600 m hoog. Het lijkt wel alsof iemand ze heeft 'afgeschaafd', zo recht. Heel mooi is ook, dat men de kleur van de weg (roodbruin) heeft aangepast aan de kleur van de bergen.

We moeten in het park door een lange tunnel dwars door een berg, de Mount Carmel. In het midden is de tunnel maar 13ft (4m) hoog en aan de kant 11'4" (3,5m). De breedte is 17'10" (5m). Het is een behoorlijk lange tunnel en voor de veiligheid wordt het verkeer om en om even stilgelegd. Aan de andere kant geniet je weer van een geweldig uitzicht en we dalen stevig af via diverse haarspeldbochten.

Bij het Visitor Center parkeren we de auto. Het is er behoorlijk druk, mede dankzij het feit dat het vandaag zaterdag is. Er is maar ruimte voor 450 auto's, velen parkeren dan ook buiten het park. Met een (gratis) *shuttlebus* kun je daarna de canyon in.

De canyon is ontstaan door het werk van de Virgin River. De rivier 'werkt' nog steeds, getuige het feit dat nog eens in de zoveel tijd gedeeltes van de *Scenic Drive* worden weggespoeld.

De bus maakt een aantal stops op plekken waar verschillende *trails* (wandelpaden) beginnen. We stappen in en gelijk staat een Amerikaanse jongen op om Fenny een zitplaats aan te bieden. 'Zo oud ben ik nou toch ook weer niet en zwanger evenmin!', zie ik haar denken.

Er zijn 8 stops waar *trails* beginnen. Die zijn er van makkelijk tot zeer zwaar (hoge steile klimmen). Goede schoenen aan, een stok en water meenemen, is het advies! Zoals achter op de bus al staat: '*Got water? Drink it, you're in the desert now!*' Bij een van de stops (Big Bend) stappen we uit en zien hoe bergbeklimmers langs een vreselijk steile rots honderden meters recht omhoog proberen te klimmen. Ongelofelijk!

Bij een rotsgebergte, genaamd de Temple of Sinawawa, volgen we een *trail* langs de Virgin River. De natuur is onbeschrijfelijk mooi, links en rechts torenen 500 m hoge rotsen boven je uit terwijl je wandelt langs de rivier. Eekhoorns (die je beslist niet voeden mag) lopen herhaaldelijk voor je voeten. Bergwater sijpelt dwars door het gesteente om zich met de Virgin River te mengen. Aan het eind van het pad kun je nog verder een nauwe kloof in, maar dan moet je eerst nog een eind door de rivier waden. Uit angst om uit te glijden en het fototoestel daarmee te beschadigen, laten we dat achterwege.

We wandelen terug, het is heerlijk weer (zonnig en zo'n 26°C) en de *shuttlebus* brengt ons terug naar het Visitor Center, nadat we bij Zion's Lodge nog even een lekker hapje met *softdrink* hebben genuttigd. Wat een prachtig park, hier zou je elk weekend wel heen willen om te wandelen!

We verlaten het park en rijden richting St. George, waar we zullen overnachten. Onderweg stoppen we bij de Virgin Trading Post, waar we wat leuke spulletjes kopen.

Ik trakteer mijn lief op een ringetje en een heerlijke *Virgin Again bodylotion*. De tekst op het flesje is veelbelovend, de lotion is dan ook gemaakt door 'virgins uit Virgin Utah'! In St. George (een enorm uitgestrekte plaats) rijden we recht op ons motel af, want een enorm uithangbord van Denny's wijst ons de weg. Hoe is het mogelijk! Hoewel er erg veel motels in St. George zijn, was het heel moeilijk nog een slaapplek te vinden. Bij de receptie horen we waarom: net die dag was er een marathon en een *bike race*, vertelt een gezellige Amerikaanse *senior*. Hij is hier voor een *senior softball* toernooi de komende week en geeft ons gelijk z'n visitekaartje.

Als we op weg gaan voor ons avondmaal bij Denny's bedenken we ons, want we zien vlakbij het motel een Beijing Buffet (Fred is blijkbaar helderziend!). We hebben eigenlijk wel wat goed te maken en besluiten lekker te gaan eten bij onze Aziatische medemensen. Daar krijgen we geen spijt van, het buffet is zeer uitgebreid met vlees, kip, vis, krab, kreeft, garnalen, groente, vele soorten lekkere hapjes (ook sushi) en uiteraard 10-tallen soorten toetjes. Met de drankjes erbij zijn we samen \$ 23 kwijt. Een koopje, ik maak dan ook maar geen melding van het feit dat ik de 60 al gepasseerd ben, anders had ik nog 10% extra senioren korting gehad! Dat vinden we toch wat 'kniepstuverig' na deze heerlijke maaltijd.

Bij het vertrek krijgen we elk nog een *fortune cookie*. Gevoelsmatig wissel ik ze om en wat blijkt: die van mij zegt: 'You have a deep appreciation of the arts and music', die van Fenny: 'You are bright, so give out that light!'

Zo zie je maar weer: toeval bestaat niet!

BACK TO VEGAS

zondag 7 oktober 2012 (dag 18)

We rijden over de Interstate 15 South, dwars door een granietachtig gebergte, de staat Nevada weer binnen. De *desert* spreidt zich weer voor ons uit, links en rechts enkel wat *tumbleweed* struikjes en hier en daar een *Joshua tree*. We zien ook direct al weer de eerste *resorts* en casino's en ook hier en daar een golfbaan (!). Het is zondag en redelijk rustig op de weg. Vlak voor Las Vegas is een enorm terrein met hoge tribunes, waar speedway-, motor- en autoraces worden gehouden (TT-terrein in Assen, maar dan natuurlijk *bigger*).

In Las Vegas rijden we even naar het oude stadsgedeelte (Downtown Las Vegas). De centraal gelegen Fremont Street is overdekt en hier bevinden zich de allereerste casino's, zoals de Golden Nugget, Fremont Casino, Pioneer Club, Golden Goose, Binion's en Glitter Gulch. In de Golden Nugget bewonderen we even de grootste goudklomp ter wereld (achter glas) en in het Fremont Casino nuttigen we de lunch.

Als een volleerd taxichauffeur (ik ben hier tenslotte al voor de 4e keer) race ik vervolgens over de Strip rechtstreeks naar ons hotel Tuscany Suites & Casino aan de East Flamingo Road, waar ik 3 jaar geleden ook een paar dagen heb doorgebracht, een super de luxe *resort* volledig opgetrokken als een Italiaans stadje in Toscane (www.tuscanylv.com).

Onze kamer is giga groot (zo'n 80 m²), met een super *kingsize* bed, een bankstel, fauteuil, een zitje, een bureau, een keukentje, TV, koelkast, kluis, aparte douche, bad, toilet, airco, enz. Vanuit het raam zien we beneden een zwembad en jacuzzi, waar we zo gebruik van kunnen maken, maar er is ook nog een veel groter zwembad. We zitten op de *third floor (building L, room 311)*, dus de 2e verdieping. De *first floor* is bij de Amerikanen onze begane grond (dat is om het moeilijk te maken).

We doen nog even wat boodschappen en gaan daarna lekker in de luie stoel en op de bank. De komende dagen doen we het even rustig aan, dus jullie zullen het even met wat minder kijk- en leesvoer moeten doen. *Time to relax!* En zoals ze hier zeggen: *'What happens in Vegas, ... stays in Vegas!'*

PIRATES IN VEGAS

maandag 8 oktober 2012 (dag 19)

Zoals gezegd: lekker lang uitgeslapen, zelf ontbijt klaargemaakt: crackers met *peanut butter* en *cream cheese*, fruit en Engels drop (hihi). En dat allemaal op ons dooie gemak. Rond de middag naar het zwembad, heerlijk gebadderd en gezonnebaad in de wetenschap dat in Nederland de wind om het huis waait en de regen met pijpenstelen (nieuwe Nederlandse spelling, maar wie steelt er nou pijpen?) naar beneden komt. *Life is good to us!*

Tegen de avond lopen we naar de Strip (hier niet al te ver vandaan), gaan hier en daar even een casino binnen en zijn om 19.00 uur bij Treasure Island om de show te zien die elk anderhalf uur buiten voor het enorme hotel wordt gegeven. Links ligt een enorm schip en rechts komt een even groot schip aangevaren vol piraten. Er tussenin staat het publiek te genieten van dit schouwspel, wanneer de schepen elkaar beschieten, hetgeen gepaard gaat met veel vuur, vuurwerk, ontploffingen en luid geluid. Uiteindelijk gaat het piratenschip letterlijk ten onder om even later weer boven te komen en weg te varen voor de volgende voorstelling. Wat een spektakel!

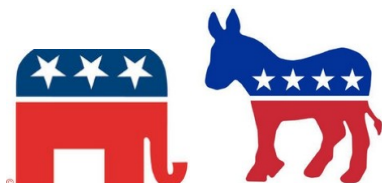
We lopen verder over de Strip en zien om 20.00 uur de vulkaanuitbarsting in de voortuin van de Mirage (waar Siegfried en Roy jarenlang hun successen vierden). Daarna lopen we langs Caesars Palace en nog wat *resorts* terug naar het hotel. Opvallend is, dat je ook op een doordeweekse dag op dit late uur nog veel gezinnen ziet met jonge kinderen! Langs de hele Strip zie je ook verklede lui om mee op de foto te gaan (Disney-figuren, Sponge Bob, Superman, enz.), levende standbeelden, muzikanten, goochelaars, maar tevens dakloze bedelaars en natuurlijk die vervelende Mexicanen met hun vieze plaatjes.

Bij Bally's kijken we nog even naar een stuk of 8 straatdansers. Fantastisch om te zien hoe deze jongelui het begrip '*streetdance*' tot acrobatische kunst weten te verheffen. Om ons heen is de stad inmiddels veranderd in één grote lichtshow.

Terug in het hotel na een heerlijke Toscaanse nachtwandeling kijken we nog even wat TV. Amerika is natuurlijk momenteel helemaal in de ban van de komende presidentsverkiezingen, de eeuwige strijd tussen republikeinen en democraten. De democraten hebben als logo/mascotte een ezel, de republikeinen een olifant. Ik zag nog een leuk T-shirt met het volgende, treffende opschrift:

*I'm a democrat,
You're a republican
Let's be friends:
I'll hug your elephant,
You kiss my ass*

Ik ben een democraat
Jij een republikein
Laten we vrienden zijn:
Ik zal jouw olifant knuffelen
Dan kun jij me de kont kussen

MARRIED IN VEGAS

dinsdag 9 oktober 2012 (dag 20)

Weer lekker lui vanmorgen, wat een heerlijkheid! Ook leuk de allereerste reactie op ons epistel van gisteren, geschreven door zoon Patrick:

En nou morgen niet wakker worden met een tijger in jullie suite en een missende Fenny! :D

Voor menig een misschien wat onduidelijk, maar zij die de schitterende film *The Hangover* (die zich hier in Las Vegas afspeelt) hebben gezien, weten waar het over gaat! Vanmorgen dus even lekker schrijven en internetten en tot onze verbazing hebben we opeens contact via Skype met Patrick en even later ook schoondochter Marit in Eelde (aan de andere kant van de wereld!). Hoe is het mogelijk! Nauwelijks vertraging in beeld en geluid, het is echt niet te vatten. Hartstikke leuk om even bij te kletsen. Ik loop nog even met m'n laptop door onze enorme kamer om te showen hoe we hier verblijven. Geweldig!

's Middags stappen we in de auto en rijden naar het noorden van de stad. Wederom verbazen we ons er over hoe schoon alles is. Nergens een papiertje en alle publieke gazons, parken en tuinen zijn keurig onderhouden. Een genot om naar te kijken. We rijden naar # 713 op de Las Vegas Boulevard, want daar bevindt zich de Gold & Silver Pawn Shop, bekend van de TV-serie *Pawn Stars*. Het lijkt ons wel leuk om daar es even rond te struinen en wie weet doen ze nog een leuk bod op Fenny's horloge. Maar helaas, er staan rijen mensen bij de ingang van de zaak. Later horen we dat er soms wachttijden zijn van 2 tot 3 uur! Nou ja zeg, mojjuh!! Dan maar niet, dan zien we de heren wel op TV!

In de zelfde buurt bevinden zich ook de bekende *wedding chapels*, waar je even heel snel kunt trouwen. Heel grappig om te zien, die kleine kapelletjes in prachtige roze en lila kleuren. Maar ook hier slaat de commercie weer behoorlijk toe, we zien er zelfs een *drive-in wedding chapel*!! Je kunt je ook laten ophalen door een superlange limousine. De Little White Chapel kondigt trots aan, dat Joan Collins en Michael Jordan er getrouwd zijn. Niet met elkaar, neem ik aan. Fenny en ik zijn er overigens niet getrouwd hoor, dit even ter informatie voor degenen die bijna een hartverzakking kregen bij het lezen van de titel. Haha! Tuk!

We tanken nog even, omdat we morgen een lange tocht voor de boeg hebben. Als Fenny afrekent, krijgt ze een vette knipoog van de nazaat van Uncle Tom achter de toonbank. Charmeur! "*Gain grappies, doe!*," zie ik haar al denken, "*on my body no polonaise!*" Bij het bekende Circus Circus Casino gaan we nog even naar binnen. Het is opgezet als een circus en behalve gokken kun je er genieten van circusacts en diverse kermis spelletjes, voornamelijk voor kinderen. Het casino heeft als een van de weinige ook een RV-park. 17 jaar geleden 'kampeerden' André en ik daar toen we voor het eerst in de States waren. Er is weinig veranderd, toch een stukje nostalgie om hier weer even terug te zijn.

Vervolgens rijd ik met Fenny voor de laatste maal over de Strip, nog eenmaal genietend van het waanzinnig schouwspel om ons heen. En toch ... wil je in één vakantie zowel Rome, Parijs, New York, Caïro en Venetië zien, kom dan gewoon naar Las Vegas, want een drankje hier voor de Eiffeltoren is een stuk goedkoper dan in Parijs en ook even met een gondel door Venetië is hier een stuk goedkoper dan daar! En schrik niet, het kan zelfs op de 1e etage van de Venetian!!

Terug in Tuscany Suites pakken we rustig de koffers in. Morgen is het vroeg dag, dan verlaten we deze '*naughty town*' en is het Leaving Las Vegas.

RAINDROPS IN DEATH VALLEY

woensdag 10 oktober 2012 (dag 21)

Om 8 uur checken we uit en even later rijden we Las Vegas uit, richting Pahrump. Daar ontbijten we in het Gold Town Casino. Toch even het vermelden waard, want ons wel zeer stevige ontbijt kost echt maar een prikkie: Fenny neemt een *Country Breakfast: scrambled eggs, bacon, hashbrown* (gebakken rösti aardappelen) en *gravy biscuits* (\$ 4,99), Jur neemt *Jacks with a Kicker: 2 gebakken eieren, country steak + gravy, hashbrown* en toast met marmelade (\$ 4,99) en voor \$ 1,99 ook nog 4 *slices of bacon* er bij. Tenslotte nog een hele kan koffie (6 bekertjes) voor (schrik niet): \$ 1,98. Ongelofelijk en dat alles inclusief (vriendelijke) bediening! Ook hier in het casino wordt weer druk gegokt, alles gaat gewoon 24 uur door.

Buiten gaat Fenny met een gigantische cactus op de foto en even later rijden we de Highway 190 op, door een uitgestrekte *desert*, die meer op een grote steengruisvlakte lijkt met hier en daar enkel wat *Joshua trees*.

Bij Zabriskie Point stoppen we om even te genieten van het eerste uitzicht over Death Valley. Als we weer in de auto stappen maken we een natuurwonder mee: een paar regendruppen! Voordat we de ruitenwissers aan kunnen doen, zijn ze echter ook al weer opgedroogd.

Wat later rijden we de vallei binnen. Death Valley is omringd door bergen en maakt deel uit van het Grote Bekken en de Mojave woestijn. Naast de woestijn vind je er zoutvlakten, rotsformaties in allerlei kleuren, canyons, zandduinen en bergen. Death Valley is de heetste plek op aarde en de droogste plek van Noord-Amerika. In de zomer loopt de temperatuur op tot 55°C (in de schaduw gemeten). Aan de grond is het dan ruim 80°C en kun je een eitje bakken op het asfalt. Ook het laagste punt van de Verenigde Staten bevindt zich in Death Valley. Het bestaat uit een zoutmeer, Badwater genaamd, en ligt 86 m onder de zeespiegel. Het bordje met *SEALEVEL* is tegen de aangrenzende berg geplakt.

We wandelen een eind over de zoutvlakte, die lijkt op een ruwe ijsvloer en bemerken, ondanks het feit dat het wat bewolkt is, hoe warm en droog het hier is. Een uur wandelen in de zon kost hier al gauw 4 liter water! Dörst!!!!

We rijden 17 mijl terug lang de Artist Road (zo genoemd vanwege de prachtige pastel kleuren in de rotspartijen) naar het midden in Death Valley gelegen Furnace Creek (Fornuis Kreek, wel een toepasselijke naam), een kleine oase, waar overigens wel een golf course te vinden is. Ook is er het Borax (openlucht) Museum. In de jaren 1850 werd er goud en zilver in Death Valley aangetroffen en in 1880 *borax*, een multifunctioneel mineraal dat vroeger werd gebruikt als schuur- en schoonmaakmiddel, als vloeimiddel in smeltmaterialen en bij solderen. De *borax* werd uit het gebied vervoerd met wagens getrokken door 20 muilezels, 10 dagen heen en 10 dagen terug naar Los Angeles en altijd op tijd! De wagens van deze *Mule Train* staan hier nog tentoongesteld.

Het binnenrijden van Death Valley is al heel wat, maar er weer uitkomen is pas écht wat! Door het hooggebergte rijden in zeer hoge temperaturen, terwijl de airco niet aan mag i.v.m. mogelijke oververhitting van de motor, is geen makkie en die tocht duurt zeker anderhalf uur, terwijl we van zeeniveau naar 5000 ft hoogte gaan. Dat is pas een bergrit! Oneindig lijkende klimmen en steile, kilometerslange 9% afdalingen. Ons respect voor de pioniers, die hier overheen moesten, groeit met de seconde. We zijn dan ook blij als we uiteindelijk na een flinke afdaling in het dal uitkomen tussen de Panamint Range en de voor ons opdoemende toppen van de Sierra Nevada met Mount Whitney (15.000 ft, ofwel ruim 4500 m) als hoogste berg van Californië.

Prachtig, een wat groener landschap en fenomenale uitzichten. Links van ons zien we een vrijwel droog meer (Owens Lake) en vervolgens rijden we langs wat kleine plaatsjes, zoals Keeler (50 inwoners, doen aan zoutwinning), Lone Pine, Independence en Big Pine.

Tenslotte komen we aan in Bishop, een redelijke plaats met aardig wat motels en restaurants. We hebben een kamer geboekt in het Mountain View Motel. Als we uitstappen, merken we dat het hier een stuk frisser is. Trui aan en op zoek naar een eetgelegenheid. Hoera, onze vriend Denny is ook hier gearriveerd, dus dat wordt smullen! Leuk om even te weten is dat Denny's naast gratis wi-fi ook een *app* heeft die je kunt downloaden en waarop je direct van de bestelde maaltijd of snack het aantal calorieën, vetgehalte, enz. kunt aflezen!

Terug op onze motelkamer brengt het laatste nieuws ons de niet al te leuke verrassing dat morgen in het gebied van de Tioga Pas (waar wij door moeten om in Yosemite National Park te komen) regen en donderstormen worden verwacht. Dat hebben wij weer! Als dat maar goed komt!

IT NEVER RAINS IN CALIFORNIA

donderdag 11 oktober 2012 (dag 22)

Vanmorgen werden we wakker met een bekend kletterend geluid en het kwam niet uit het toilet! Shit! Wanneer we de gordijnen openen wordt ons vermoeden bewaarheid: regen, een echt Hollands weertje! En we hebben geen regenjassen of paraplu bij ons! De weersvoorspelling is helaas uitgekomen. Het enige voordeel is, dat de auto weer mooi schoon is, scheelt weer een wasbeurt, maar dat is dan ook alles.

We kleden ons snel aan en in loopspas rennen we naar het kleine gebouwtje midden op de parkeerplaats van ons motel om snel even te ontbijten, waarna we ons gauw op weg wagen. Het is de bedoeling dat we vandaag via de Tioga Pas (op ruim 9900 ft (=3000 m)) Yosemite Park binnenrijden, maar of dat lukt?

Onderweg worden de weersomstandigheden steeds slechter, terwijl we maar blijven klimmen aan de oostkant van de Sierra Nevada, waar de toppen van Mount Whitney en omliggende bergen zich al snel wit kleuren van de sneeuw. We zitten zelf inmiddels al op 7000 ft. Het zicht wordt er ook niet beter op en er wordt gewaarschuwd voor gladheid.

Bij Lee Vining is de afslag naar de Tioga Pas. We gaan even wat eten en tanken (belachelijke benzineprijs van \$ 5,49 voor een *gallon*!). Het blijkt dat ook nog eens een gedeelte van de weg over de pas vandaag één-baans is vanwege werkzaamheden. Daarbij opgeteld het noodweer, doet ons besluiten niet over de pas te gaan en door te rijden naar het noorden. Ook dat is geen lolletje, het terrein blijft bergachtig en juist deze dag heeft men overall *Road Work Ahead*, dus overall vertraging, ook boven op ons hoogste punt, de Conway Summit (8143 ft (=2500 m)), waar een sneeuwbus onze auto tart. '*Hoeveel werst is het nog naar Omsk?*', hoor ik de kleine Pjotr uit het lied van Drs. P. vragen. '*Kop dicht, Pjotr, anders gooien we je van de trojka!*'.

We blijven dalen en klimmen, zitten soms midden in de wolken en komen langs Bridgeport, Walker en Coleville. Uiteindelijk rijden we Gardnerville (NV) binnen. Gelukkig klaart het weer iets op. Via Carson City (de hoofdstad van Nevada) en de bergen aan de oostkant van Lake Tahoe is een behoorlijk eind om, dus we wagen de (ook beslist niet makkelijke) binnendoor tocht over de Kingsbury Grade naar South Lake Tahoe. Weer een steile klim (als je uit het raam kijkt, is het alsof je kijkt vanuit een opstijgend vliegtuig), maar toch goed te doen en met een prachtig uitzicht onderweg. Na een even steile afdaling, waar nog een stuk weg is afgezet vanwege een gekantelde vrachtwagen, komen we aan in South Lake Tahoe aan het gelijknamige meer.

Lake Tahoe is een meer omzoomd door prachtige naaldbossen, 35 km lang en 20 km breed met een gemiddelde diepte van 300 m. Het diepste punt (500 m) maakt dit meer tot het op één na diepste van de USA. In het noorden ligt o.a. Squaw Valley, waar in 1960 de Olympische Winterspelen werden gehouden.

De plaats South Lake Tahoe is in de zomer een mondain kuuroord met diverse soorten watersport en 's winters een al even mondain ski oord. Dwars door het plaatsje loopt de grens tussen Californië en Nevada (net als door het meer trouwens). Dat betekent dus ook dat je in de ene helft van het plaatsje wél mag gokken en in de andere niet.

Bij het meer zien we de raderboot Tahoe Queen net vertrekken. Fenny gaat nog even op de foto met een grote Californische beer, die stiekem z'n tong uitsteekt (naar mij?) en daarna gaan we op zoek naar een motelletje. Bij de meeste motels zien we borden met '*Vacancy*'. Nou, dat komt mooi uit, want wij hebben toevallig net '*vekaanzie*'! ☺

Het wordt het Days Inn Motel, tot nu toe ons goedkoopste motel (\$ 46), maar het ziet er keurig uit, al moeten we het doen met 1 *queensbed*, maar ach, dat is van dezelfde grootte als ons 'grote' bed thuis, dus *nait soezen*! Er zijn weinig gasten, we zijn vroeg en best wel moe van de vervelende tocht door regen, sneeuw en bergen.

Enne *It Never Rains In California*????? Albert Hammond, ga gauw even fietsen!!! En dan het liefst de route die wij vandaag gereden hebben! Zwamneus!

GOUD VAN OUD

vrijdag 12 oktober 2012 (dag 23)

Vannacht nog even loodgiertertje gespeeld i.v.m. een onwillige douche, die maar bleef doordruppen. Waarschijnlijk was het besmettelijk, want de hemel deed vannacht hetzelfde. Natte plassen dus buiten. Fenny zou zich het liefst nog een keertje omdraaien met dit oer-Hollandse weertje buiten, maar

Om 9 uur rijden we al klimmend en dalend, dwars over de Sierra Nevada door de natte wolken richting Placerville, ten tijde van de *Gold Rush* ook 'Hangtown' genoemd vanwege de vele stouterikken (*outlaws*, gouddieven, *gunfighters*, veedieven, enz.), die er bungelend en swingend hun einde vonden. Daar slaan we rechtsaf en rijden over de rustieke Highway 49 (da's toevallig, ik ben ook van '49!) naar Coloma.

Het weer is gelukkig opgeknapt. We stoppen even bij de Navarro Ranch, waar honderden meters lang op de palen van de omheining gedragen, c.q. versleten, laarzen zijn geplant. Schapen, lama's (!) en een heel rijtje brievenbussen slaan ons argwanend gade.

Wanneer we aankomen in Coloma, wacht ons een aangename verrassing. Coloma is bekend vanwege het feit, dat John Sutter er in 1847 een zaagmolen bouwde. Diens voorman James Marshall ontdekte daar op 24 januari 1848 aan de oevers van de rivier de Sacramento goud, hetgeen leidde tot de bekende *Gold Rush*, die honderdduizenden gelukszoekers naar California lokte. Tegenwoordig is Coloma een soort openlucht museum, met o.a. een replica van Sutter's zaagmolen, maar juist vandaag en morgen zijn er extra activiteiten voor toeristen en schoolkinderen. Op educatieve wijze wordt door mensen in de klederdracht uit de tijd van de goudgravers bij verschillende tentjes getoond en uitgelegd hoe men in die tijd leefde en werkte. Daarnaast mag je zelf o.a. kaarsen maken, touw slaan en natuurlijk goud 'pannen' met een 'washbowl'. Ook Fenny vist nog even naar goud, maar helaas! of tòch?

Natuurlijk is er ook een *shoot out* tussen de sheriff en de 'bad guys'. Driemaal raden wie er wint! We vermaken ons uitstekend en komen een heleboel extra te weten over dit prachtige stukje Amerikaanse geschiedenis.

Na de middag verlaten we Coloma en rijden terug over de 49-er route, voorbij Placerville naar het zuiden. Het is een schitterende route door de Golden Hills, die langs de vele oorspronkelijke goudgravers stadjes voert met prachtige namen, zoals Eldorado, Amador City, Sutters Creek, Angels Camp, Tuttletown, Sonora en Mokolumne Hill. In een paar van deze plaatsjes maken we een stop en verbazen ons over de authentieke uitstraling. Veel oude, houten huizen en hutjes met overal oude auto's in de tuin, soms uit de tijd van Oma Duck. Dit is ook het gebied dat velen van ons kennen van de tv-serie de Dukes of Hazard.

Uiteindelijk komen we aan in Jamestown, dat nog steeds de sfeer uitademt van de laat 19e eeuwse periode met gebouwen en hotelletjes in Victoriaanse stijl. We hebben geboekt in de Royal Carriage Inn. Inderdaad geheel in voornoemde stijl, inclusief *sidewalk*, balustrade, krakende vloeren, oude meubels en schilderijen en voor ons een piepklein kamertje met een opoe bed, dat vrijwel de hele ruimte in beslag neemt. We krijgen beiden de slappe lach. Boven ons bed hangt een enorme propeller voor de verkoeling en wanneer we naar het toilet moeten, kunnen we elkaar nauwelijks passeren. Wèl wi-fi, maar geen plek om te typen, dus een verslagje maken, vergeet 't maar!

We gaan nog even lekker chinezen aan de overkant en kruipen vroeg onder de Victoriaanse wol. Voor we de ogen sluiten kijken we nog even om ons heen en wanen ons al gauw in 18 honderd zoveel. Beneden in de *saloon* horen we de *gold diggers* en *cowboys* lawaaien en ruziën. Ikzelf zit achter de *honky tonk* piano. 'Don't shoot the piano player!', hoor ik de barkeeper nog roepen.

Dan is het stil in Jamestown, ... muisstil.

MIT DIE NOAR YOSEMITE

zaterdag 13 oktober 2012 (dag 24)

Door de kleine gordijntjes spiekend bekruipt ons gelijk een heerlijk gevoel: de blauwe lucht is terug! Juist vandaag nu we het Yosemite National Park willen bezoeken is het weer mooi weer. *Sunny California*, joepie!

Na het ontbijt vervolgen we onze weg over de 49. We beginnen al direct weer akelig te klimmen, vooral na Chinese Camp. Bij Moccasin gaan we Highway 120 op. Een hele steile klim dwars door het Stanislaus National Forest. We komen door Big Oak Flat en Groveland. Enorme hoogten en schitterende uitzichten. Bij één er van komen we in gesprek met een echtpaar uit Ruinen, dat een aantal maanden door de USA toert met een gigantische camper (type stadsbus). Alles zit er op en er aan (en er in) en volgens eigen zeggen, rijden ze er zeer makkelijk en comfortabel mee.

Na toch wel een lastige rit belanden we in Yosemite, het park dat elke Amerikaan gezien moet hebben. Na de veel gehoorde eerste aanzet: *'Ik wil mit die noar Yosemite'* (spreek uit: Jossímmetie en niet Jossemaait!), gevolgd door het jawoord, vereren veel pas getrouwde stelletjes dit park dan ook met een bezoek. Het heeft een oppervlakte van 3081 km² en is ongetwijfeld een van de mooiste parken ter wereld. Het werd in 1890 gecreëerd dankzij de onvermoeibare inzet van John Muir. Je vindt er vele grillige bergtoppen, zoals de Half Dome, Cathedral Rock en El Capitan, het grootste blok graniet ter wereld. Diverse watervallen storten zich over de ravijnwanden. De Yosemite Fall is met 2425 ft (ruim 700 m) de hoogste. Helaas staat ie vandaag droog, ondanks de regenval van afgelopen nacht. De Bridalveil Fall doet het gelukkig wel. Verder vind je er zacht glooiende dalen begroeid met imposante sequoia's, eiken en dennen, stille meren, kabbelende bergstromen en bergweiden vol met alpenbloemen. De oudste sequoia (de Grizzly Giant) is meer dan 2700 jaar oud. Yosemite is niet voor niets het drukst bezochte National Park van de USA. We blijven ons verbazen over de fascinerende schoonheid van de natuur, nog eens extra gekleurd door de Indian Summer. Het is heerlijk weer (24° C) en vrijwel windstil.

We parkeren onze auto in de schaduw van een enorme dennenboom en gaan aan de wandel. In Yosemite Village bezoeken we uiteraard het Visitor Center en de Indian Village, waar vroeger de Ahwaneechee -indianen hebben gewoond. Verder woonden in dit gebied Miwok- en Paiute-indianen, waarvan nog enkele gebruiksvoorwerpen te zien zijn in het museum. Via (gratis) shuttlebusjes kun je overigens verschillende delen van het park bezoeken. Uiteraard zijn er ook *trails* voor wandelaars, *bikers* en klimmers. Urenlang wandelen we door dit schitterende gebied, terwijl om de haverklap herten en *squirrels* (grijze eekhoorns) ons voor de voeten lopen. De foto's spreken boekdelen! We willen nog even een bezoek brengen aan het bekende Ahwahnee Hotel, een majestueus en deftig hotel midden tussen de bomen, waar vele beroemdheden overnacht hebben, maar vinden helaas geen parkeerplekje. Ook een bezoek aan Glacier Point, het hoogste uitkijkpunt, laten we aan ons voorbij gaan.

Tegen het eind van de middag rijden we langs de Merced River met zijn vele, enorme granieten rotsblokken naar het schilderachtige westernstadje Mariposa, waar we bij de Happy Burger Diner ons avondmaal gebruiken. Onder het genot van 50- en 60er jaren muziek kun je er lekker eten met koffie en *softdrinks* zoveel je wilt. De wanden en plafonds zijn volgeplakt met oude platenhoezen. Dit typisch Amerikaanse restaurantje gaat er prat op het meest uitgebreide menu van de Sierra te hebben (zie: www.happyburgerdiner.com). Ik bestel er de 49-er Burger, die uit de volgende onderdelen is opgebouwd: hamburger + saus + kaas + 2 uienringen + bacon, samengepakt tussen een broodje. Een prikker zorgt er voor dat alles op z'n plaats blijft. Het is alleen mogelijk een hap te nemen door het broodje heeeel hard samen te knijpen. Voor de vitamientjes zorgt het stukje augurk op de rand van het bord.

Vrijwel recht er tegenover ligt het Miners Inn Motel, waar we even later inchecken. Prima motel, maar helaas, de wi-fi is zo traag als str... De lieve dame van de receptie kan het ook niet helpen. Het lukt nog wel om het verslagje te versturen, maar foto's sturen wil niet, tot mijn grote ergernis. Ik word er '*gramieteg*' van! Grrrrrrrrrrrrrrr, buiten gromt een beer, of ben ik het zelf?

Mijn wieffie houdt gelukkig haar zonnig karakter en zo slapen we beiden dan toch rustig in.

COUNTRY ROADS IN MONTEREY

zondag 14 oktober 2012 (dag 25)

Vanmorgen na een heerlijk uitgebreid ontbijt en met de zon op de kop vertrekken we richting Merced. We komen al gauw dat we in de Green Valley, het uitgestrekte dal tussen de Sierra Nevada en het Californische kustgebergte. Het is een enorm vruchtbaar gebied dat niet alleen Californië, maar ook een groot deel van de US voorziet van groente en fruit. Urenlang rijden we op een rechte weg met links en rechts alleen maar boomgaarden, plantages en kwekerijen, zover het oog reikt. Katoen, pistache noten, aardbeien, mais, kool, pruimen, appels, sinasappels, citroenen, artisjokken, wortels, alles komt voorbij.

Op de radio barst het opeens van de zenders met Mexicaanse muziek (mijn vriend Koos zou z'n hart hier ophalen) à la Flaco Jimenez. Uitsluitend polka's en walsjes, Spaanstalige muziek in een Oostenrijks jasje (Mexico stond vroeger onder Oostenrijks bewind (keizer Maximiliaan)). De reden dat hier zoveel Mexicaanse zenders zijn, komt omdat het werk op de velden vrijwel alleen door Mexicanen geschiedt. Deze harde werkers, soms smalend 'wetbacks' genoemd, vanwege hun natte, bezwete rug, wonen vaak in stacaravans, maar sommigen hebben zich inmiddels al opgewerkt tot klein boertje en verkopen hun producten langs de kant van de weg. Even voor Los Banos stoppen we bij zo'n 'kraampje' en kopen voor weinig geld wat sinaasappels en pistache noten.

Rond de middag zien we in de verte het kustgebergte en rijden op Monterey af. Enkele mistbanken, komend van zee, schrikken ons wat af, maar wanneer we in het stadje aankomen, hebben we er gelukkig weinig last van.

Monterey ligt aan de Stille Oceaan (de Pacific) en is niet alleen bekend vanwege de watersport, maar ook vanwege een aantal historische gebeurtenissen, zoals het Monterey Pop Festival in 1967, eigenlijk het eerste hippie festival, dat de weg vrijmaakte voor het later nog bekendere Woodstock Festival. Veel beroemdheden uit de *sixties* traden er op, zoals The Who, Jimi Hendrix, Jefferson Airplane en Janis Joplin. Ook is Monterey bekend om de Cannery Row. De bekende Amerikaanse schrijver John Steinbeck schreef er over. Eens was Monterey de '*Sardine Capital of the World*' en de speciale '*divers*' die er mede voor verantwoordelijk waren staan vereeuwigd bij een gedenkteken in de vorm van een duikershelm. Tenslotte is het Zee Aquarium van Monterey natuurlijk wereldbekend. We lopen er een tijdje langs de boulevard, maar het is er erg druk (zondagmiddag) en wat later vervolgen we onze weg zuidwaarts lang de Highway 1.

Even buiten Monterey stoppen we om wat vogels (pelikanen, aalscholvers, zeemeeuwen en albatrossen) en zeehonden te bekijken op de rotsen en raken in gesprek met 2 dames, afkomstig uit Merced, die hier afval verzamelen op het strandje. Het blijkt dat dit de plek is waar op 12 oktober 1997 (15 jaar geleden) de zanger John Denver verongelukte met zijn vliegtuigje. Met een groepje fans uit diverse plaatsen gedenken zij elk jaar zijn sterfdag door hier heen te gaan, hem te eren en in gedachte te houden. Aan het eind van de middags zingen ze Denver songs op het strandje en 's avonds gaan ze samen uit eten. We worden allerhartelijkst uitgenodigd om mee te doen, maar hebben daarvoor te weinig tijd en rijden door naar de 17-miles Drive, een 27 km lange privé weg, waarvoor ook entree moet worden betaald.

Het is een schitterend stukje natuurschoon langs de Pacific met een paar hele luxe optrekjes, golfbanen en stranden (Pebble Beach) en natuurlijk cipressen. Bij de bekendste, de '*Lonely Cypress*', een boom die zich daar verloren vastklampt aan een rots in de branding, houden we uiteraard halt. Niet alleen wij, maar ook veel van onze over-dwars-kijkende vrienden, gaan hier weer op de foto.

Na 17 mijl komen we aan in het plaatsje Carmel, een chique, maar schitterend stadje, waarvan Clint Eastwood nog een tijdlang burgemeester was. Onze Bram (van de Tom Tom Company) brengt ons daarna keurig naar ons motel, de Knights Inn Carmel Hill in Monterey. Er tegenover is een gigantisch winkelcentrum. Bij de plaatselijke supermarkt kun je kant en klare eterij per gewicht kopen (\$ 7,99 per pond), heeeeel veel keus, allerlei soorten kip, vlees, vis, pasta's, groentes, fruit, enz. Je propt gewoon in dozen wat je eten wilt, bij de kassa wordt het gewogen en thuis gaat het desgewenst nog even de magnetron in. Je eigen fastfood!

Ook wij doen lekker mee met dit bijzondere systeem (een tip voor AH of C1000?) en eten onze porties op onze kamer op, overigens een leuke kamer met weer een enorm kingsize bed. Nog een paar nachtjes slapen en dan zit de vakantie er helaas al weer op. Wordt het *'Leaving On A Jetplane'* of *'Take Me Home Country Roads'*? Toch de laatste maar. Sleep well, John!

LET'S GO TO SAN FRANCISCO

maandag 15 oktober 2012 (dag 26)

We vertrekken rond 9 uur 's morgens en rijden verder over Highway 1 North langs de kust. Prachtige uitzichten en stranden met hoge brandingen om te surfen. Bij Pigeon Point stoppen we even om de vuurtoren op de foto te zetten. Wanneer we weer op pad zijn, zien we aan de andere kant van de weg regelmatig *'pumpkin farms'*. Heel Amerika is nu al in de ban van het Halloween feest op 31 oktober en daar horen pompoenen bij! Bij een van de farms (Arata's Farm) nemen we een kijkje. Een schoolbus heeft er net een lading kinderen gedropt, die op allerlei manieren vermaakt worden. Uiteraard kun je er pompoenen in alle soorten en groottes kopen. Bij de ingang heten een paar heksen je welkom, de één komt me wel erg bekend voor!

Wat later rijden we door het prachtige Half Moon Bay. Ook hier zijn de meeste huizen al versierd voor het Halloween feest. Eén bewoner heeft zelfs een compleet kerkhof met zombies in de tuin. We brunchen even bij een wegrestaurant. De liefvallige serveerster geeft ons nog 2 bekers (verse) koffie mee voor onderweg, nadat ze ons al 3x bijgeschonken had. Amerikaanse vriendelijkheid ten top!

Bij Pacifica slaan we rechtsaf en rijden door de bergen naar San Bruno (South San Francisco), waar we de laatste 3 nachten zullen doorbrengen in het Citi Garden Motel. Juist ja, Citi in plaats van City, de Chinese uitstraling zegt verder genoeg, maar het is een keurig motel met mooie entree, *business center* en *lounge*. De kamers zijn echte motelkamers op een enorm terrein, met een tuin in het midden. De afstand naar San Francisco Airport is slechts een paar mijl.

We maken een rit door San Francisco en rijden over de Bay Bridge, een van de bruggen over de baai. De brug is vijf-baans eenrichting verkeer en boven rijden de auto's die van de andere kant komen, zeer imposant! Via Berkeley, waar zich de bekendste universiteit van Californië bevindt, rijden we om de noordkant van de baai en steken via de Richmond Bridge (\$ 5 tol) de baai weer over. Aan de andere kant ligt hier de beruchte San Quentin gevangenis (*remember Johnny Cash*), de oudste en de beruchtste gevangenis van California, gebouwd in 1852 door de gevangen zelf. Hier bevinden zich ook Californië's enige dodencellen.

Daarna rijden we terug naar San Francisco via Sausalito, van oorsprong een kunstenaarsdorp, maar inmiddels uitgegroeid tot een jachthaven voor de rijkere bewoners van San Francisco en omgeving. Vlak voor de Golden Gate Bridge rijden we omhoog naar Point Diablo en Point Bonito om te genieten van het schitterende uitzicht op voornoemde brug en de skyline van San Francisco. De beroemde, roodgekleurde, Golden Gate Bridge is een hangbrug over de gelijknamige zeestraat, de Golden Gate, die het schiereiland van San Francisco met het ten noorden van de zeestraat gelegen Marin County verbindt. De brug is 227m hoog en hoog genoeg om de grote zeeschepen er onder door te laten varen om zo de baai en de haven van San Francisco te kunnen bereiken. De brug is ruim 3 km lang, 27m breed en overspant 1280 m water. Hij hangt aan kabels van ongeveer 1m in doorsnee. In 1937 werd hij officieel in gebruik genomen. Wat een brug, gigantisch!

Na de fotosessie rijden we over de brug (\$ 6 tol) weer naar het zuiden, dwars door het Golden Gate Park. Het is bijna spitsuur en behoorlijk druk op de weg. Het daast Fenny voor de ogen, maar ik vind het wel spannend en lekker rijden. Zonder problemen komen we weer bij ons motel aan.

We genieten nog even van het (aan het hotel vastzittende) Beijing Buffet met wel heeeel veel keus! Alleen geen kloepoek bij!

Morgen en overmorgen gaan we nog meer genieten van San Francisco, wat ons vast niet zwaar zal vallen. San Francisco is een bijzondere stad, waar veel te beleven valt. Ooit was het de bakermat van de *Gold Rush* en de *Flower Power*.

Mij, als ouwe hippie, ligt ie dus sowieso na aan het hart en voor Fenny geldt dat 'San Francisco' van (de pas overleden) Scott MacKenzie het lievelingsliedje was van haar en tante Jannie.

Dat wordt dus morgen: *'flowers in our hair'!*

I LEFT MY HEART

dinsdag 16 oktober 2012 (dag 27)

Na het ontbijt brengt de (gratis) *shuttlebus* ons naar San Francisco International Airport, vanwaar ook de BART vertrekt. De BART (de Bay Area Rapid Transit) is een boven- en ondergrondse metro die je niet alleen naar het centrum van San Francisco brengt, maar ook onder de baai door naar o.a. Berkeley, Oakland en Concord.

We stappen uit op de hoek van Market Street en Powell Street, in het hart van San Francisco, vanwaar de '*cable car*' ons naar de Fisherman's Wharf zal brengen. De *cable cars* werden in 1873 in gebruik genomen en zijn, gezien de talrijke zeer steile heuvels, geen overbodige luxe.

Als je in San Francisco bent, moet je natuurlijk een keer met de *cable car* meerijden. Het is een hele belevenis, vooral als je ziet hoe de machinist het voertuig op gang en weer tot stilstand brengt. Het systeem is eenvoudig, maar zeer bijzonder: onder de grond 'loopt' een kabel, waaraan de *car* zich 'vastgrijpt'. Achterop staat nog een mannetje om bijtijds te remmen. De straten hebben een zeer hoog stijgingspercentage en met name voor het parkeren van de auto's geldt een streng systeem: parkeer je naar beneden, dan moeten je voorwielen naar de stoep gedraaid staan, parkeer je omhoog, dan moeten ze naar de straatkant wijzen. Op deze manier kan de auto niet de straat opdraaien, mocht ie door de handrem of versnelling gaan en dus op de loop. Hierop wordt streng gecontroleerd. Overigens wel grappig: de handrem van onze auto, bedien ik met de voet! In San Francisco wordt nog eens extra duidelijk dat je in de USA wel een automatische versnellingsbak moet hebben, anders zouden er heel wat ongelukken gebeuren!

We stappen uit in Hyde Street aan de baai, vlakbij Ghirardelli Square, een cultuur- en winkelcentrum, waar tot in de jaren '60 de gebouwen dienst deden als hoofdkwartier van de Ghirardelli Chocolate Company, een chocoladefabriek. We lopen naar de pier waar een paar beroemde schepen aangemeerd liggen, zoals de driemaster 'Balclutha'. In de verte zien we Golden Gate Bridge in dichte mist, wat regelmatig voor komt. Iets dichterbij in de baai zie je het eilandje Alcatraz (Spaans voor 'pelikaan'), ook wel de 'Rock' genoemd.

Alcatraz was van 1934 tot 1963 in gebruik als zwaar beveiligde gevangenis en had een zeer streng regime. Er zijn verschillende ontsnappingspogingen gedaan, maar officieel is het nooit iemand gelukt om te ontsnappen. De beroemdste gevangene was wellicht Al Capone. Ook zien we in de baai een enorm hoge catamaran van een Amerikaans sportteam, die overigens nog geen half uur later vlak voor de Golden Gate omslaat, hetgeen 's avonds uitgebreid op tv in het nieuws is.

We lopen langs de Cannery, eens 's werelds grootste 'inblik' fabriek van groente en fruit van de firma Del Monte, nu omgebouwd tot restaurants en wandelen door naar de Fisherman's Wharf, de oude zeeliedenbuurt in San Francisco. Je vindt er authentieke visrestaurants en hedendaagse trendy cafés. Op straat zie je veel artiesten, levende standbeelden, goochelaars, muzikanten en tekenaars. Zelfs de man die vanachter een namaakstruik mensen aan het schrikken brengt, zit nog op dezelfde plek als 3 jaar geleden. Maar ook zie je vagebonden die gewoon om geld bedelen.

Bij Fishermen's Grotto, één van de vele visrestaurantjes, kopen we een lekkere vis sandwich. Er naast ligt een grote hal met ouderwetse kermisattracties. Fenny doet nog even handje-druk, dat ze met het grootste gemak wint en Jur staat voor een lachspiegel en heeft opeens een paar lange stelten in plaats van opgeblazen sprintersbenen met dikke *kuutn*.

We vervolgen onze weg naar de beroemde Pier 39, waar je naast de vele *shops*, restaurants en kermisattracties ook de zeehonden vindt, hoort en ruikt. Dit jaar zijn ze dun gezaaid, want op slechts een paar vlonders verdringen de beesten zich.

De tijd vliegt om en langzaam lopen we weer terug naar Ghirardelli Square, waar de *cable car* handmatig gekeerd wordt. Een lange rij mensen staat keurig te wachten tot ze mogen instappen. Een banjo spelende verlopen hippie met Urbanus mutsje en propellertje tart onze trommelvliezen, maar vermakelijk is het wel. Als beloning krijgt ie van mij een paar kwartjes. We nemen uiteindelijk plaats achter op de *cable car* en hebben zo een prachtig uitzicht op de baai die voor ons in de verte verdwijnt. Helaas houden we niet lang halt op een van de heuvels om nog even een paar plaatjes te schieten van Lombard Street, '*the world's crookedest street*'. De straat staat bekend als de meest bochtige straat van de wereld, hoewel dit slechts een klein stukje van de gehele straat betreft. Het is slechts één huizenblok lang, maar telt acht scherpe haarspeldbochten.

De zon is inmiddels ondergegaan en wij zoeken gauw ons hok weer op om nog even HET debat op tv te zien, waar heel de USA naar uit heeft gekeken: wie gaat het winnen Obama of Romney? We moeten het antwoord schuldig blijven, want moe van de vele indrukken, vallen de oogjes al snel dicht.

I left my heart in San Francisco

To be where little cable cars

..... ZZZZZZZZZZZZZZZZZZZZZZZZZZZZZZZ

AMERICA THE BEAUTIFUL

woensdag 17 oktober 2012 (dag 28)

's Morgens wakker worden in de wetenschap, dat dit de laatste dag in de States is om nog te genieten van het land, is best wrang. Wat zijn die 4 weken snel voorbij gegaan, wat hebben we veel moois gezien, wat hebben we genoten en regelmatig een traantje van ontroering weggepinkt!

Na het ontbijt stappen we in de auto en rijden naar Pacifica aan de kust en daarna verder langs de kustweg naar het noorden. Het weer is weer prachtig en er zijn hoge golven vandaag. Diverse surfers vertonen hun kunsten op een van de vele 'beaches'. Uiteindelijk parkeren we onze auto bij het bekende Cliff House en gaan aan de wandel, een fikse, maar prachtige wandeling van zo'n 3 uur langs hoge kliffen op paden met dennen en eucalyptus bomen. Heerlijk om de geur van die bomen in te ademen. In de verte zien we steeds de Golden Gate Bridge. Wat een schitterende uitzichten! We komen langs Point Lobos en Lands End en eindigen bij Eagles Point, van waar we teruglopen over de Camino del Mar. Zo'n wandeling gaat je niet in de koude kleren zitten, maar het was de moeite zeker waard!

Inmiddels is het al weer een uur of 2 en we besluiten terug te rijden naar ons motel. Onderweg maken we nog even een stop bij een gigantisch winkelcentrum. Waarom hebben we in Eelde niet zo iets? Onvoorstelbaar grote (gratis) parkeerterreinen, winkels zo groot als een veilinghal, samen in een groot complex en alles supernetjes en -schoon. Dan vinden we het wel genoeg en rijden naar de South Airport Boulevard, waar zich ons hotel bevindt. Als we voor de deur van onze kamer (405) parkeren, nemen we even de gegevens van de boordcomputer op:

Totaal gereden afstand: 4178 - 888 = 3290 *miles*, ofwel: 5284 km

Gemiddeld benzineverbruik: 27 *miles* per *gallon*, ofwel 43,4 km per 3,8 liter, dus 1 liter op 11,4 km.

Gemiddelde snelheid: 37.0 mph (59,4 km/u)

Ons laatste avondmaal nuttigen we uiteraard bij onze Chinese vrienden. Het zeer uitgebreide buffet valt er goed in. Terug op de kamer nog gauw even de laatste verslagen schrijven en versturen en dan is het voorbij. Morgenmiddag om 14.00 vliegen we met Delta Airlines terug naar Nederland en komen na 10 uur vliegen vrijdagmorgen rond 09.00 op Schiphol aan (we vliegen dit keer tegen de tijd in).

Misschien is het wel toepasselijk om te eindigen met een mooie spreuk: *"Life is not about the moments that you breathe, but about the breath taking moments"*.

(Het gaat in het leven niet om de momenten dat je ademt, maar om de adembenemende momenten).

Voor nu: alle liefs uit dit adembenemende mooie land en tot gauw in levende lijve! A BIG kiss van Fenny & Jur (want alles hier **BIG!**)

* * * * *

Voor de liefhebbers die misschien zelf op termijn nog eens een reisje naar de States willen boeken volgen hier nog wat interessante **USAardigheidjes**.

HET VERKEER

Het verkeer in de USA loopt over het algemeen zeer goed, er wordt niet echt hard gereden en de controle er op is goed. De wegen zijn overal zeer, zeer breed. Voor de voetgangers is het dus vaak wel een hele toer om over te steken. De automobilist wordt van tevoren bij een oversteekplaats gewaarschuwd met borden of op de straat gekalkte letters PED en XING. PED staat voor *pedestrians* (voetgangers) en XING voor *crossing*.

Springt het waarschuwingslicht voor de voetganger van rechtopstaand handje naar lopend mannetje, dan heb je een bepaalde tijd om over te steken. Dit wordt in secondes aangegeven en telt naar beneden af.

Ook moet je in Amerika wel even wennen aan het feit dat de stoplichten aan de andere kant van de kruising staan, maar dat duurt maar heel even, want het is veel overzichtelijker dan ons systeem.

In kleine plaatsjes is de max. snelheid 25 mijl, even er buiten 35, dan 45, 55 en tenslotte 65 op de *highways* en 70 of 75 op de *freeway* (verschilt per staat). Deze omkering vindt ook plaats bij het naderen van plaatsjes, zodat je niet (zoals bij ons) in één keer van 90 op 50 of 30 komt.

De banen (*lanes*) op de grote wegen (8-, 10-, 12-, of 14-baans) zijn uitgerust met kattenogen, die 's nachts goed oplichten. Je hoeft niet (zoals bij ons) steeds weer invoegen naar de rechter baan, je zoekt gewoon een baan op. Je mag wel wisselen, mits je het verkeer niet in gevaar brengt. Het is vaak wel zo, dat je opeens een bord ziet: *right lane must turn off*. Rijd je daar, dan ben je natuurlijk de klos. Een goede tip is om op de één na rechtse baan te rijden, dan kun alle kanten nog op. Moet je nog een heel eind, of weet je dat je over niet al te lange tijd linksaf moet, blijf dan gewoon op de linker baan rijden. Misschien lijkt het wel even raar dat je opeens rechts door een vrachtwagen wordt in gehaald, maar dat is heel gewoon hier.

Op 2-baans wegen (dus met tegenligger) is er om de paar mijl een inhaalstrook (*'passing lane'*), waarop je natuurlijk wel naar rechts moet om een ander de mogelijkheid te geven je in te halen.

De wegen hebben een middenstreep die niet zoals bij ons wit is, maar geel, meestal is deze geribbeld, net als de (witte) streep aan de buitenkant. Rijd je hierover heen, dan hoor je een rrrrrrrrrrrrrrrr geluid, om er voor te zorgen dat je niet indommelt op de vaak eindeloze wegen.

Nog een hele makkelijke regel: je mag altijd rechts af slaan (ook al staat het licht op rood), mits er van links niets aan komt. Dit scheelt enorm met onnodige wachttijden en filevorming.

Verder is er de gouden voorrangsregel:

Je hebt altijd voorrang tenzij anders aangegeven! Je hebt dus altijd voorrang, zolang je geen STOP teken ziet. Bij een gelijkwaardige kruising staat op alle punten een stop teken. De eerste die aankomt, mag als eerste weer weg, en zo de volgende.

De auto's, vrachtwagens, campers en caravans zijn allemaal veel groter dan bij ons en er is over het algemeen altijd parkeerruimte zat. Voor al het rijdende verkeer geldt dezelfde maximum snelheid. Vaak zie je campers met een auto er achter aan vast.

Nog een leuk iets: je kunt een stukje *highway* 'adopter'. Herhaaldelijk zie je dan ook borden met *Adopt-A-Highway* plus telefoonnummer. Je verplicht je dan om dat stukje *highway* te onderhouden (vrij maken van afval langs de weg). Op *'littering'* (afval weggooien) staan overigens hoge boetes!

HOTELS EN MOTELS

Hotelkamers huur je niet per persoon, maar per kamer. De prijzen voor de kamers in verschillende hotels en plaatsen lopen van 20 tot honderden dollars, maar voor 30 - 75 dollar heb je een prima kamer met alle faciliteiten.

Er zijn veel hotelketens die overal in de USA hotels/motels hebben: Best Western, Days Inn, Holiday Inn, America's Best Value Inn, Vagebond Inn, Comfort Inn, Super 8, Motel 6, Travelodge, Econolodge, Rodeway Inn, Ramada, enz, enz. Boeking kan je eventueel van tevoren gemakkelijk doen via internet bij bv. Expedia.com.

In (vrijwel) elke hotelkamer vind je: *bodylotion*, *shampoo*, *conditioner*, *bath soap* (voor boven en onder), *facial soap* (alleen voor je gezicht), *kleenex tissues*, bekertjes (verpakt), koffiezetapparaat + koffie/suiker/zoetstof, pen, papier, roomservice menu's, telefoon + boek, föhn, veeeeel handdoeken, een box met schone plastic zak voor (gratis) ijsklontjes, koelkast, TV met afstandsbediening, tafels en stoelen, klerhangers, een bijbel en soms een kluis, soms een strijkplank + -ijzer.

Vrijwel altijd is er (gratis) wi-fi (wireless) internet.

De kamer heeft 1 of 2 bedden: je kunt meestal kiezen uit een *Kingsize* bed (193 x 203) of 1 of 2 losse *Queensize* bedden (152 x 203). De prijs is meestal gelijk. In principe mag je met 4 personen op een kamer met 2 queensize bedden. Je hebt ook nog weer *super kingsize*, maar ... toe maar! Alle bedden zijn *box-springs*, soms zo hoog dat je er werkelijk ook op springen moet. Ze slapen allemaal super!

Met sommige tv's kun je ook internetten en/of playstation-spelletjes spelen. Zenders zijn er zat, net als reclamespots.

Alle deuren hebben een dubbele beveiliging en een 'oogje' om te kijken wie er voor de deur staat.

Ontbijt is niet altijd inbegrepen, maar veel hotels bieden wel een *continental* (eenvoudig) *breakfast* en altijd is er koffie zoveel je wilt.

RESTAURANTS

In elk restaurant, behalve bij de McDonalds, Burger Kings, e.d. wordt je geacht bij binnenkomst even te wachten om naar een plaats gebracht te worden ("*please wait to be seated*"). Dit gebeurt meestal weer door een ander personeelslid, in grote restaurants door dames met een vlaggetje. Ze zoeken de beste plaats voor je uit en ook al ben je met z'n tweeën, je krijgt altijd de mooiste (grootste) plek.

Alle restaurants hebben 2 soorten zitplaatsen: *booths* en *tables*. In een *booth* (halve maanvormig of recht tegenover elkaar) zit je in soort met skai beklede banken, waar je diep in weg zakt.

Er komt direct iemand vragen wat je wilt drinken en meestal is dat koffie of frisdrank (beide worden overigens overal gratis bijgevuld). Vaak krijg je eerst een glas water, uiteraard met ijsklontjes. Wanneer het water uit de kraan is, smaakt het soms een beetje chloorachtig (verschilt per staat), maar dit kan geen kwaad. De (enorme) frisdrankbikers zitten altijd voor 1/3 vol met ijsklontjes. Je drinkt ook nooit uit de beker, maar altijd met een rietje ('*straw*'), vanwege de hygiëne. Heb je je drankje, dan komt weer een ander personeelslid de bestelling opnemen. Veelal stelt de bediening zich met voornaam aan je voor.

Als je klaar bent met eten, krijg je de bon in een leren/plastic flap en kun je bij de *cashier* betalen. Normaal gesproken geef je wat fooi, betaal je met je creditcard, dan kun je de tip er extra op de bon bij zetten.

Op de tafels staan altijd: peper en zout, tomaten ketchup, tabasco, *steak sauce* en verschillende zakjes met suiker en zoetstof.

Het eten is overal zeer betaalbaar. Normaal betaal je voor ontbijt of lunch \$ 6 tot \$ 9 p/p. In het geval dat het niet bij de prijs in begrepen is kost koffie, evenals frisdrank \$ 1 tot \$ 2 en *refills* zijn altijd gratis.

Alcoholische dranken, zoals bier en wijn moet je wel altijd apart betalen. Bij de meeste restaurants kun je echter geen alcoholische dranken kopen.

Er is een grote keuze aan restaurants en maaltijden en aan '*sides*' (wat als bijgerecht geserveerd wordt). Men hanteert in de USA de leus: "*You want it, we'll get it!*"

De Amerikanen zijn zeer op hygiëne. Vaak staat bij de ingang van een restaurant een *dispenser* met desinfecterende handgel. Bij een buffet moet je het niet in je hoofd halen 2x van hetzelfde bord te eten, altijd een nieuw bord pakken, hoort bij een volgende ronde!

Het personeel bij een Subway, KFC, Wendy, enz. heeft altijd dunne plastic handschoentjes aan wanneer ze een broodje of iets anders voor je klaar maken.

Overigens is het opvallend hoeveel ouderen (50-70) er nog werken in restaurants, supermarkten, nationale parken, enz.

RESTROOMS

Waarom mag Joost weten, maar Amerikanen noemen toiletten '*restrooms*'. De enige reden die ik kan bedenken zit verscholen in een tegeltje dat vroeger bij ons op de wc hing:

"Poep je niet, dan rust je toch en als ze roepen, poep je nog!"

Restrooms vind je overal (zelfs onderweg bij een parkeerplaats of midden in de woestijn bij *vista points*) en ze zijn ook overal altijd gratis.

Zelf maak ik bij de '*restrooms*' vaak gebruik van het invalidentoilet, dat heeft zo z'n voordelen:

a) het is vrijwel nooit bezet

b) je kunt er je kont goed keren

En mocht iemand er desondanks raar van opkijken, dan trek ik gewoon wat met m'n been.

De Amerikaanse toiletten verschillen toch al op veel punten van de Europese: zoals reeds eerder gemeld staat de pot altijd behoorlijk vol met water. Daarnaast heeft de wc-bril aan de voorkant vrijwel altijd een flinke uitsparing (makkelijk voor de heren) en staat er nooit een plé-boy om eventuele remsporen weg te poetsen. Dat is ook zelden nodig gezien het vijvertje in de pot, alsmede de enorme kracht waarmee het toilet (automatisch!) wordt doorgespoeld, dankzij een elektronisch oog dat je poepd in de gaten houdt. Tip: ga wel op tijd staan!

In de meeste toiletten vind je speciaal voorgesneden dun papier om op de zitting te leggen.

Het toiletpapier hier in de States is van zeeeeer dunne kwaliteit. Het is zaak om de rol heel voorzichtig aan de loop te brengen, anders scheurt het papier direct af. Geef de rol ook niet direct een harde zwieper, want dan vult het wc-hok zich al snel net zo als het doel bij een belangrijke voetbalwedstrijd. Vervelend is daarnaast dat je zeker 2 meter papier nodig hebt om het te vouwen tot een beetje fatsoenlijk stukje afveeg gerei, zonder er met je vinger doorheen te prikken. Ik ben inmiddels al een volleerd origami-kunstenaar, misschien wel een idee voor een nieuwe Theo & Thea aflevering:

Vouwpapier met Plépapier.

Opvallend is dat de '*restrooms*' altijd keurig schoon zijn. Er is ook altijd een zeepje vanuit een of ander drukpompje, de kranen hebben vrijwel altijd een elektronisch oog (je hoeft je handen er maar onder te houden) en geven meestal lauw water. Na het wassen houd je je natte handen meestal onder een *blower* die met enorme kracht en dito herrie in *no time* je handen weer droog blaast.

Nog een leuk extraatje: vaak hangt op het (invaliden-) herentoilet ook een soort uitklapcommode om baby's te verschonen. Blijkbaar deinst de Amerikaanse jonge vader daar niet voor terug!

NOG WAT KLEINE BIJZONDERHEDEN:

Waar je ook bent, er geldt voor het openen van deuren één vaste regel: Ga je ergens naar binnen, dan is het *PULL* (naar je toe), ga je naar buiten dan is het *PUSH* (van je af).

Een vreemd verschijnsel in de USA is de *tax* (belasting) op goederen, die per staat verschilt (soort btw). De prijzen in winkels op artikelen staan echter allemaal vermeld zonder deze tax! Hou er dus overal rekening mee dat, als je iets koopt, er nog tax (meestal zo'n 6 tot 8%) overheen komt. Dit geldt niet bij musea, e.d. en evenmin bij benzine pompen.

Hoewel de benzineprijzen ook in de USA de laatste jaren behoorlijk zijn gestegen vallen ze, vergeleken met Nederland, nog wel mee.

De benzineprijs is gemiddeld \$ 3,70 per *gallon* (3,8 liter), dus omgerekend \$ 0,97 per liter, ofwel € 0,75 per liter. Drie jaar geleden was dat echter nog € 0,50 per liter!

De Amerikanen zijn (in onze ogen) soms overdreven fatsoenlijk, maar het komt wel prettig over.

Waar je ook komt, iedereen vraagt: "*How are you today?*" Daarna volgt dan wederzijds het meestal positieve antwoord.

Stoot je iemand of iemand jou per ongeluk aan, dan is het een sport om als eerste "*Sorry!*" te zeggen.

Als er een rij moet worden gevormd bij een kassa, een bus, een voorstelling, of wat dan ook, dan sluit echt iedereen netjes aan, niemand zal voordringen (of het moet al een Europeaan zijn).

Ook zijn de Amerikanen altijd geïnteresseerd waar je vandaan komt (zelfs bij hun eigen landslieden) en beginnen snel een geanimeerd gesprek, zeker wanneer ze door hebben dat je van ver komt.

We hebben diverse malen meegemaakt dat mensen op één of andere manier een relatie met Nederland hadden, al is het maar de buurman van de tante van de zwager van een verre achterneef die ooit eens Holland heeft bezocht.

Amerika heeft een credit card cultuur en zonder credit card kun je hier echt niet veel. Vaak zie je zelfs bordjes, dat je alleen maar met credit card kunt betalen. Zowel in supermarkten, hotels, restaurants, musea en bij benzinepompen wordt met credit card betaald. *Cash* verdwijnt steeds meer.

Supermarkten openingstijden: door de week 24 uur, zaterdag van 9 tot 6 uur 's morgens en zondag van 10 tot 4 uur 's morgens. Het hele jaar door open, behalve op Thanksgiving Day en Christmas Eve.

* * * *